SAMANTHA LYNNE
O veche iubire

Volumul 2

Traducerea şi adaptarea în limba română de CIPRIAN CHIRU.

ALCRIS

Capitolul 1

Merrin se simţi de parcă i s-ar fi oprit inima. Îl privi lung pe sub pleoapele încă grele de dorinţă, apoi îşi întoarse capul într-o parte, scârbită de triumful lui arogant.

Întreaga ei fiinţă ţipa din cauza revoltei, tânjind să fie dominată din nou de el, dar mândria rece şi dură îi veni în ajutor. Închizând ochii, şopti:

— Eşti mulţumit acum, că m-ai făcut din nou să sufăr? Eşti încântat?

Vocea lui răsună foarte calmă, dar ea îi sesiză acea inflexiune răguşită din glas. Oricât de mult s-ar fi controlat, încă o mai dorea.

— Nu, nu sunt, recunoscu el coborând din pat. Aş vrea să stau cu tine până mă voi sătura de imaginea ta, de parfumul şi de senzaţia atingerii tale. Însă, oricât de incredibil ar putea să pară unei persoane ca tine, mă descurc şi fără.

Un foşnet uşor îi arătă lui Merrin că el începuse să se îmbrace. Deodată, cu duritate, îi spuse:

— Acoperă-te, pentru Dumnezeu!

— De ce? îl întrebă ea încet.

Merrin îşi ridică pleoapele cât să-i poată vedea încordarea de pe chipul dur. O privea, neputându-şi controla alunecarea privirii de-a lungul corpului ei, pometii obrajilor fiindu-i înroşiţi de tensiune. Ea îi simţi dorinţa pasionată, nevoia urgentă de a-şi potoli pasiunea în

frumuseţea corpului ei. O furie rece puse stăpânire pe ea. Încet, îşi încheie cămaşa de noapte.

— Te lupţi cumva cu tine însuţi? îl întrebă ea ironic. *Bietul de el*. N-ar trebui să mai începi lucruri pe care nu eşti pregătit să le sfârşeşti, adăugă ea, accentuând batjocura. Noapte bună, Blase, îi spuse ea absentă.

Era mândră de sine că reuşise să-şi ascundă atât de repede deziluzia care pusese stăpânire pe ea. Mai târziu va urma răzbunarea, însă, deocamdată, ea ieşise triumfătoare, ca şi cum ar fi smuls de la el controlul situaţiei.

Se ridică din pat şi, împreunându-şi mâinile la spate, îl privi sfidătoare. Îl urmări apropiindu-se de ea, mare, puternic şi extrem de periculos, cu mâinile încordate ca şi cum ar fi vrut s-o sugrume. În ochii lui se citea o furie oarbă, o linie albă îi înconjura gura. Batjocura ei îi distrusese autocontrolul. Aproape că făcu un pas înapoi, dar un instinct mai puternic decât furia o făcu să rămână pe loc, cu capul ridicat într-o poziţie mândră, în timp ce-şi simţea oasele străbătute de o teroare, ca argintul viu.

El arăta ca odinioară, când Terry îi spusese acele minciuni, ca şi cum ar fi dorit s-o omoare. Sângele începu să pulseze în urechile lui Merrin pe măsură ce mâinile lui se strângeau în jurul gâtului ei. Fără prea multe emoţii, Merrin gândi că totul ar putea semăna cu sfârşitul unei tragedii antice, ea să fie omorâtă de iubitul său.

— Ţi-e frică, Merrin?

Ea scutură din cap.

— Nu.

El crescu uşor presiunea mâinilor.

— Mă mir cum de nu te-a omorât nimeni până acum. Soţul tău… a încercat şi el, nu-i aşa? Ce i-ai făcut, Merrin? Te-ai purtat ca o ticăloasă, ca de obicei? Bietul băiat. Păcat că nu ne-am întâlnit înainte de a intra cu maşina în acel râu. Aş fi putut să-i spun că nu meriţi să se sinucidă pentru tine.

Ochii ei se dilatară de oroare.

— Ce… De unde ştii? şopti ea, extrem de palidă.

Blase… de unde ştii lucrurile astea?

El zâmbi, iar sângele ei se răci brusc.

— Ştiu, spuse el încet, eliberându-i gâtul ca şi cum atingerea pielii ei l-ar fi contaminat. Ştiu totul despre tine, Merrin. Totul.

El o văzu cum înghite în sec, încercând cu disperare să se calmeze. Remuşcările care o încercau de fiecare dată când se gândea la Paul o făcură să se clatine. Ameţită, se aşeză pe marginea patului.

Era foarte linişte. Probabil că ceilalţi se culcaseră de mult, pentru că era acea atmosferă nemişcată pe care o simţi atunci când eşti singurul om treaz din casă. Merrin simţea privirea lui Blase, simţea tensiunea dintre ei şi ştiu că de data asta el învinsese. Dar refuză să se dea bătută, luptându-se să-şi regăsească echilibrul, forţându-şi respiraţia sacadată să se calmeze, aşteptând până ce culoarea îi reveni pe chip înainte de a-l privi.

Blase zâmbea din nou încet, ameninţător.

— Eşti cumva îngrijorată, Merrin?

Pe un ton complet lipsit de emoţie, ea îi dădu replica:

— Nu. N-am nimic de ascuns.

— Chiar aşa? mormăi el, urmărindu-i cu insolenţă liniile corpului, ceea ce o făcu să-i revină culoarea în obraji. Însă nu mi-ai răspuns la acea întrebare, draga mea. Tot mai crezi că nu faci aceeaşi greşeală de două ori?

Ar fi vrut să se ridice şi să-l dea afară din camera ei, pentru că se simţea prea obosită ca să se lupte cu el. Şi prea vulnerabilă, cum stătea pe pat jos, el privind-o de sus.

— Nu ştiu de ce tot vrei să subliniezi faptul că te consider atrăgător din punct de vedere fizic, îi răspunse ea, rostind cuvintele pe un ton batjocoritor. Chiar dacă ai fost primul bărbat în ceea ce mă priveşte, nu eşti singurul bărbat din viaţa mea. Şi mă doreşti, chiar dacă negi acest lucru ca un ipocrit. Privi în sus spre el, întâlni sfidarea lui rece şi o susţinu fără să clipească. În definitiv, sfârşi ea pe un ton mieros, pun pariu că ai făcut dragoste cu o mulţime de femei în aceşti ultimi şase ani. Le dispreţuieşti pe toate femeile care te iubesc? De ce mă tratezi de parcă ţi-ai

murdări mâinile?

— Este o rugăminte să primeşti mai mult sau este o întrebare retorică?

Un drăcuşor o făcu să zâmbească leneş când rosti:

— Nu vei şti niciodată. Îl măsură din cap până-n picioare, ca şi cum n-ar fi interesat-o decât din punct de vedere fizic. Nu mă îndoiesc că acum eşti un iubit şi mai bun decât ai fost cu şase ani în urmă. Probabil că am avea o aventură foarte satisfăcătoare, zise ea ridicându-şi genele şi zâmbindu-i cu o hotărâre rece, chiar dacă inima o durea îngrozitor. Ar crea însă o mulţime de complicaţii, sfârşi ea uşor.

— Şi tu n-ai nevoie de complicaţii.

Vocea lui era rece, ascunzându-şi foarte eficient emoţiile sub masca afişată. Şi el reuşise să-şi recapete autocontrolul. Continuau să fie rivali, încă prinşi într-o luptă pe viaţă şi pe moarte, fiecare încercând să-şi distrugă adversarul şi ascunzându-şi, în acelaşi timp, emoţiile sub o mască sofisticată.

— Câtă dreptate ai!

Urmă un moment de tăcere, apoi se auzi strigătul unei păsări de noapte. Merrin întoarse capul pentru ca Blase să nu-i mai vadă expresia de pe faţă.

— Merrin.

Numele ei căzu parcă în mijlocul tensiunii dintre ei. Ea se uită în sus, văzu ceva ce semăna a durere crispând trăsăturile lui frumoase şi dure. Ochii i se desprinseră de ai lui. O melancolie dureroasă îi întuneca, însă ea, cu un efort, îşi ridică bărbia. Trecuseră prea mulţi ani, prea multe lucruri se petrecuseră pentru a mai putea deveni prieteni. Întotdeauna, undeva, în mintea ei va rămâne amintirea cruzimii lui… şi moartea lui Paul, ca o poartă ce bloca drumul înapoi. Oftând, îşi împreună mâinile în poală şi spuse cu jumătate de glas:

— Ce vrei? Sunt foarte obosită.

— Uită-te la mine.

Era un ordin, acest lucru stârnind revolta în ea. Se ridică în picioare, aruncându-şi pe spate buclele şi-l privi în

ochi, căutând o urmă cât de mică a iubitului care odinioară îi ţinuse în palmă inima. Nu văzu nimic de acest fel, veselia şi nebunia tinereţii dispăruseră în vârtejul dureros al anilor.

— Ce vrei? repetă ea încet, cuvintele căzând grele.

N-o mai interesa să-şi ascundă emoţiile de el.

Nu mai avea nicio importanţă acum; merseseră prea departe, ca să mai pretindă că sunt altcineva.

— Pe tine, spuse el, în glasul lui simţindu-se doar dorinţa.

— Dar nu mă vei avea.

— Nu. El zâmbi, iar răceala şi lipsa umorului din atitudinea lui o înfricoşară. N-aş vrea să te am drept cel mai cumplit duşman al meu.

— Ei bine, cel puţin ştim unde am ajuns. Ţi-ai demonstrat punctul de vedere, aşa cum este acesta. Fizic, îmi pari extrem de atractiv. Îşi ridică mândră capul. Sper să-ţi petreci restul nopţii amintindu-ţi exact cât de mult! Acum, eşti amabil? Sunt obosită şi vreau să dorm.

Nota imperioasă din vocea ei îl făcu să se înroşească de furie, ca şi cum i-ar fi atins un punct sensibil.

— Nu-mi vorbi pe acest ton! mârâi el.

— Oh, Doamne!

Frustrarea îi făcu tonul acut şi-n adâncul ochilor ei străluciră flăcări verzi.

— Pleacă odată, Blase. Te-ai distrat destul, acum lasă-mă în pace.

Probabil că îngrijorarea apăru de sub revolta ei momentană, satisfăcându-i nevoia de dominare. Gura lui căpătă o linie senzuală şi crudă, în timp ce cu o mână îi mângâie sânii; în atingerea degetelor lui se simţea doar dorinţa pură şi lipsa respectului, dorind doar s-o umilească. Merrin se albi, închizând ochii în semn de protest, ţinându-se dreaptă, în ciuda dorinţei de a se arunca pe pat şi a plânge până i-ar fi secat lacrimile.

— Nicio remarcă isteaţă? o întrebă Blase încet.

— Nu. Niciuna.

— Aşadar, acum ştim amândoi, rosti el eliptic. Se

întoarse şi porni spre uşă, desfăcându-şi butonii de la cămaşă, ca şi cum singurul lucru la care se mai gândea era să se pregătească de culcare.

Merrin îl privi, apreciindu-i umerii largi, silueta puternică şi jocul muşchilor sub cămaşă. O putere controlată; totuşi, în ciuda faptului că era atât de mare, aproape un gigant, se mişca cu agilitate şi graţie. În acelaşi timp, exista şi acea aură de autoritate, acea incisivă, tăioasă strălucire mentală care-i controla magnetismul fizic. *Control*, gândi ea răutăcioasă; îşi putea controla chiar şi dorinţa, prin forţa voinţei. Se luptase şi reuşise să-şi recapete sănătatea psihică după pasiunea care-l făcuse aproape să clacheze în agonia dorinţei pentru ea. Oh, da, indiferent ce-i lipsea lui Blase Stanhope, lucruri minore, ca încrederea, compasiunea, toleranţa, acestea erau înlocuite cu succes de acest minunat autocontrol. Pe măsură ce lacrimile începuseră să i se prelingă pe obraji, se gândi la Coralie: va avea nevoie de mult noroc dacă se va mărita cu el!

Un lucru îi demonstrase clar această seară, anume că nu era îndrăgostit de această fată. Ţinea la ea, într-adevăr, posibil era atras de ea – care bărbat n-ar fi fost, era extraordinar de frumoasă! Dar, indiferent de câtă stăpânire de sine avea, demonstrase că nu poate ascunde faptul că încă mai simţea ceva pentru Merrin, fiind ca un fel de boală în sângele lui, neputând să scape de ea. Îi putea rezista, dar încă o mai dorea cu acea foame primitivă, lipsită de raţiune, care o înfricoşa atât de mult pentru că recunoştea în sine aceeaşi dorinţă.

În mod surprinzător, adormi destul de repede, deşi era neliniştită; chiar zâmbea când aluneca în somn, gândindu-se că Ellis sperase ca, aducând-o din nou la Blackrocks, o va ajuta să-şi exorcizeze fantomele trecutului. Acum toate acestea căpătaseră o tentă ironic-amăruie. Fantomele ei refuzau să moară.

Bineînţeles, a doua zi dimineaţa situaţia nu mai părea atât de dramatică. Era o zi frumoasă de toamnă, caldă şi senină, dar se părea că existau şanse de ploaie mai târziu.

Merrin se sculă devreme, se îmbrăcă cu o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou, încălţă adidaşii şi porni să alerge până jos în lagună şi înapoi, sperând ca exerciţiul fizic să-i limpezească mintea.

Şi reuşi, deşi inima îi făcu figuri când trecu pe lângă piscină. Era ocupată. Speră răutăcioasă că şi Blase se trezise cu o durere de cap îngrozitoare; reuşi să treacă pe lângă el, fără s-o observe. Cum apa piscinei era încălzită de o instalaţie solară amplasată pe acoperişul cabanei, Blase putea înota tot timpul anului. Înotul, partidele de squash şi călăria îl ţineau într-o formă fizică perfectă.

Îşi muşcă buza când îşi aminti că el o învăţase să joase squash. Încă îi mai plăcea jocul, era o membră fidelă a clubului de acasă şi se menţinea în formă alergând în jurul terenului enorm de sport al liceului local. De ani de zile nu mai călărise.

Avusese calul ei, o iapă care se numea Korero, mică şi neagră, cu galop elegant şi o forţă surprinzătoare. Acum se întreba ce se întâmplase cu ea. Din punct de vedere legal, era a lui Blase, aşa că, fără îndoială, scăpase de ea; în orice caz, nu mai era în grajdul mare. Acela fusese primul loc pe care Merrin mersese să-l revadă, a doua zi după ce venise.

La micul dejun evită să i se adreseze direct lui Blase. N-a fost prea dificil pentru că, atunci când a venit ea la masă, el aproape că terminase.

Şi aşa s-a mai rezolvat o problemă, gândi ea, îndreptându-se spre refugiul ei, micul birou. Ellis înaintase mult cu romanul; ea bătea calmă la maşină, abia conştientă de vocea lui plăcută din dictafon sau de timpul care se scurgea când lucra. Era atât de adâncită în activitatea ei, încât abia când cineva închise dictafonul deveni conştientă că nu-i singură în cameră.

— Ei, Erana! exclamă ea când o văzu pe secretara lui Blase întinzându-i o cană de cafea. Nu-mi spune că-i deja ora ceaiului.

— Nimeni nu s-ar putea plânge de lipsă de devotament în muncă, rosti Erana sec. Cum merge?

— Păi, a înaintat mult cu cartea. Acţiunea se petrece în ţinutul ăsta!

— Am să cumpăr un exemplar când se va tipări. Bem aici cafeaua sau ieşim pe terasă?

Îşi făcuseră un obicei din a-şi bea împreună dimineaţa cafeaua şi după-amiaza ceaiul, vorbind despre ce se mai petrecuse în ultimii ani. La început, Erana fusese precaută, atentă să nu atingă niciunul dintre subiectele controversate, apoi revenise la modul ei obişnuit de a fi.

Acum, stând la soare, Merrin se întrebă cam cât se cunoştea din ce fusese odată între ea şi Blase. Noaptea trecută o auzise, din întâmplare, pe Coralie spunând ceva care lăsase să se înţeleagă că ştia despre faptul că fuseseră iubiţi, iar reţinerea Eranei s-ar putea datora aceleiaşi cauze.

O tentă roz îi coloră obrajii. Ascultând bâzâitul albinelor pe deasupra tufelor parfumate de rozmarin, o întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu calul meu, Korero? Am observat că nu mai este aici.

Urmă o tăcere ciudat de tensionată înainte ca Erana să-i răspundă pe un ton plat.

— Oh, a dat-o Blase, cu ani în urmă. Nu mai avea cine s-o călărească.

— Cu câţi ani în urmă?

Urmă altă tăcere. Ochii Eranei rămăseseră fixaţi pe o tufă de liliac.

— Cam la trei luni după ce ai plecat tu, aed, murmură ea.

Ceva scăpără în mintea lui Merrin.

— Şi cam tot atunci a înlocuit şi casa în care am stat eu cu părinţii mei, nu? o întrebă ea încet.

— Da, cam tot pe atunci.

— Şi a redecorat biroul şi dormitorul meu.

— Aşa este.

Şi a vândut barca, a modificat piscina, pentru că am făcut dragoste în căsuţa de lângă piscină şi pe Tokouru şi în dormitorul meu. Soarele îi încălzea faţa, dar ei îi era

frig, avea pielea zgribulită din cauza şocului. Cât de mult o urâse, dacă ştersese atât de sistematic orice urmă a existenţei ei în Blackrocks. Nu-i de mirare că oamenii au presupus că între ei doi existase mult mai mult decât lăsaseră să se vadă la suprafaţă! Conştientă de privirea rapidă pe care i-o aruncă Erana, Merrin forţă un zâmbet.

— Asta seamănă a curăţenie, observă ea calm.

— Mda.

Era evident că Erana murea de curiozitate, la fel de evident fiind şi faptul că nu va da glas întrebărilor. Acţiunile lui Blase demonstraseră numai că nu voia ca ceva să-i amintească de ea nimic. Nimeni nu putea şti cu siguranţă de ce, la fel cum nimeni nu ştia de ce plecase ea. Cu excepţia Moirei Fieldgate, care era omul de încredere al lui Hope şi-i dăduse clar de înţeles de partea cui era.

Erana oftă, îşi aprinse o ţigară şi privi fumul acesteia cu ochii mijiţi.

— Toţi am cam fost surprinşi când te-ai întors împreună cu domnul Kimber.

— Şi eu la fel.

— Totuşi, poate că a fost o idee bună. Erana se înroşi uşor când rosti aceste cuvinte, dar continuă: Cred că a te întoarce de unde ai plecat, ca să-ţi găseşti rădăcinile, este o modalitate de a descoperi cine eşti. Dacă nu te poţi hotărî ce trebuie să faci în continuare.

— Sunt chiar fericită cu ce fac acum, îi spuse Merrin, rezemându-şi capul de spătarul şezlongului şi închizând ochii.

— Fiind doar secretară?

— Doar secretară.

— Ah! După o pauză, Erana continuă: Credeam că… ei bine, speram ca tu şi domnul Kimber să aveţi de gând să vă căsătoriţi.

Merrin făcu ochii mari.

— Ce?

— Păi, el este foarte protector cu tine. Moira mi-a spus că nu te pierde deloc din ochi. Speră că este adevărat. Vocea Eranei ezită, adăugând apoi grăbită. Nu

vreau să-mi bag nasul unde nu trebuie, dar toţi ştiu că ai suferit mult în aceşti ani, moartea soţului tău şi tot restul. Toţi sperăm ca tu şi domnul Kimber să rămâneţi împreună.

— Nu, mă tem că aşa ceva nu-i cu putinţă. Ellis şi cu mine suntem prieteni foarte buni, dar asta-i tot. Merrin zâmbi. Ne lipseşte acea scânteie, adăugă ea. Este cel mai drăguţ şi bun bărbat pe care l-am întâlnit, însă, deşi îl iubesc, nu sunt îndrăgostită de el.

Erana mai trase o dată din ţigară, se strâmbă şi o aruncă.

— Încerc să mă las, explică ea nu pentru prima oară. Păcat. Mă refer la tine şi la Ellis. Pare un tip de treabă. Toţi îl plac.

— Nu poţi iubi la comandă, zise Merrin ridicând din umeri.

— Ah, nu-i aşa? Dacă am putea proceda astfel, aş fi îndrăgostită de Blase şi el de mine.

Merrin râse, refuzând să admită cât de aproape de dorinţa ei venise gluma Eranei.

— Şi să-l laşi pe bietul Rui singur şi lefter?

— Oh, nu, i-aş comanda şi lui o soţioară bogată.

Când Erana începu să râdă, râse din tot sufletul, aducându-i şi lui Merrin buna dispoziţie.

— Eşti drăguţă, spuse ea veselă şi puse jos lângă şezlong cana goală.

— Voi două v-aţi terminat toată treaba?

Vocea rece a lui Blase avu efectul unui duş rece, făcându-le pe amândouă să sară în picioare. După ce aruncă o privire consternată peste umăr, Erana spuse veselă:

— În regulă, Blase, este ceva ce trebuie să te întreb despre acest articol pe care-l scrii. Îmi poţi acorda un minut?

— Sigur.

După acea primă privire rece şi tăioasă, nu o mai privi pe Merrin, dar ea îl simţi că este perfect conştient de prezenţa ei. Acest mic incident servi la pregătirea scenei din următoarele zile. Blase o ignoră cât putu mai mult,

vorbindu-i doar când îl obligau bunele maniere şi întotdeauna cu o atitudine distantă. Era evident că o dispreţuia.

Emoţiile lui Merrin erau mai greu de înţeles. Atingerile lui îi făcuse să revină la viaţă toate dorinţele pe care reuşise să şi le suprime în ultimii ani; se trezi amintindu-şi de momentele când făcuseră dragoste, de prospeţimea şi frumuseţea dorinţelor reciproce, de tandreţea lui şi de pasiunea pe care ea i-o trezea atât de uşor.

Fiecare zi deveni o tortură pentru ea, plină de amintiri pe care nu şi le mai putea controla. Doar când muncea, şi slavă Domnului, avea mult de muncă, era liberă.

— Nu mănânci destul, îi spuse Ellis într-o dimineaţă la micul dejun. Nu poţi trăi numai cu cafea. Ai alergat şi în această dimineaţă?

— Da.

Conştientă de prezenţa Moirei Fieldgate, Merrin luă o felie de pâine prăjită şi întinse gem pe ea.

— Am fost până la plantaţia de pini. A fost minunat, aerul proaspăt şi răcoros, cerul senin.

Ellis privi tânjind ceainicul gol.

— Tu şi cu Blase aţi face o pereche foarte potrivită – amândoi sunteţi maniaci în ceea ce priveşte exerciţiile fizice. Doar că el înoată, iar tu alergi.

— Aţi mai dori nişte ceai? răsună glasul aproape dur al Moirei.

Ellis o privi consternat.

— Da, mulţumesc.

Aşteptă până când ea ieşi din cameră, după care o întrebă pe Merrin cu glas scăzut:

— Ce-i cu ea?

— Are toane.

Ellis îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Ah, spuse el satisfăcut. Te-am asociat pe tine cu Blase. Probabil ai creat ceva agitaţie pe aici când ai plecat ultima oară. Am impresia că nu vrea să se mai repete

figura.

— Moira are nişte idei învechite legate de structura claselor sociale.

— Poate că ai dreptate, însă eu tot cred că a văzut ce efect a avut asupra lui Blase plecarea ta.

— Eşti un romantic, îi spuse Merrin, cinismul făcând ca vocea să-i fie mai dură. Sunt sigură că le-a făcut tuturor viaţa un infern pentru o vreme; i-am rănit mândria şi asta l-a durut îngrozitor. Dar, după un timp foarte scurt, avea deja o aventură cu acel top-model australian, roşcata aceea. Nu ţii minte? Venea să-l vadă cât de des putea şi dăduse chiar şi un interviu, în care spunea că erau pe punctul de a se căsători. Împingând farfuria într-o parte, sări în picioare şi, negăsindu-şi starea, se duse la fereastră. Iar ea n-a fost decât doar începutul.

— Nu s-a căsătorit niciodată.

— Coralie Allen. Îmi pare rău, Ellis, dar povestea asta nu are niciun sfârşit fericit şi romantic.

Ellis oftă.

— Te-ai certat cu el?

Gonindu-şi imaginile din minte, spuse:

— Poţi spune şi aşa. La fel ca toţi ceilalţi.

— Nu l-am mai văzut niciodată atât de rigid. Ellis zâmbi când menajera intră cu un ceainic plin. Dumnezeu să vă binecuvânteze, doamnă Fieldgate. Chiar aveam nevoie de asta.

Chipul Moirei se îmblânzi când îl privi:

— Este plăcut să vezi un bărbat care se bucură când mănâncă şi când bea. Merrin, nu ţi-ai mâncat felia de pâine prăjită.

— Nu mi-e foame.

Bătrâna ridică dintr-o sprânceană, nemulţumită, dar nu mai spuse nimic şi ieşi din cameră. Merrin îşi mai turnă o ceaşcă de cafea şi merse la geam, uitându-se înspre lagună şi valurile mării.

Încet-încet, chipul i se relaxă; zâmbi şi-şi spuse că, dacă ar reuşi să scape de aici, ar putea încă o dată să refacă întregul din piesele împrăştiate ale vieţii ei. O

aşteptau atât de multe lucruri; compania prietenilor, frumuseţea naturală din jur, cărţile, muzica, senzaţia de bine pe care i-o dădeau exerciţiile fizice.

Atât de multe şi totuşi ar fi renunţat la toate, dacă Blase ar fi iubit-o la fel cum îl iubea ea.

— Ai de gând să participi la petrecerea despre care vorbea Blase?

Întrebarea lui Ellis o făcu să tresară.

— Ce petrecere?

— Oh, acel cuplu care a fost aici. Ştii tu, familia McGregor.

Merrin continuă să-l privească nedumerită, aşa că el îi explică:

— Ea are în jur de patruzeci de ani, o privire pătrunzătoare şi un aer care dă impresia că ştie mai multe decât lasă să se vadă. El este mai mic decât ea, amuzant şi deloc prost.

Dând din cap, Merrin spuse:

— Da, acum îmi amintesc de ei, dar n-am auzit nimic despre vreo petrecere.

— Nu, acum îmi amintesc. Blase a pomenit de ea azi-noapte după ce te-ai culcat tu. Se pare că am fost invitaţi şi noi, sâmbăta viitoare.

— Ah! Merrin se încruntă, ducându-şi o mână la gât. Prefer să nu merg, continuă ea.

— Bine. Păi, ar cam trebui s-o luăm din loc. Avem treabă.

În acea seară, Blase îşi întrerupse tăcerea autoimpusă şi spuse:

— Nu vii sâmbăta asta, Merrin?

O găsise lângă piscină, privind nuanţele de roz şi verde pe care le lăsa pe cer apusul soarelui.

Merrin se întoarse cu o expresie îngrijorată pe chip, ochii alunecându-i într-o parte ca să evite contactul vizual direct cu el.

— Nu.

— De ce?

El purta o cămaşă închisă la culoare. Părul îi

strălucea ca aurul în contrast cu gulerul cămăşii, subliniindu-i aroganţa ţinutei. Merrin înghiţi în sec, copleşită de dorinţă. Pielea i se încălzi, deveni fierbinte, aşa că întâmpină cu recunoştinţă pala de vânt umed şi răcoros.

— Tu, dintre toţi, ar trebui să ştii cel mai bine, îi spuse ea cu un glas răguşit.

— Pentru că nu poţi îndura să-ţi petreci o seară în compania mea?

— De ce altceva?

El ridică din umeri, apropiindu-se foarte mult de ea.

— Aşadar, mă urăşti chiar atât de mult, Merrin?

Minciuna îi tremură pe vârful limbii, dar nu putu s-o rostească. Foarte încet, şopti ca şi cum cuvintele i-ar fi fost smulse:

— Nu te urăsc, ştii bine că nu.

— Asta-i diferenţa dintre noi, spuse el intenţionat. Pentru că eu chiar te urăsc, draga mea.

Niciodată n-ar fi crezut că o să-l audă vreodată rostind aceste cuvinte. Pentru un moment, agonia emoţiilor o ţinu nemişcată; nici nu putea trage aer în piept, atât de prinsă de durere era. Însă mândria o ajută să-şi revină şi să-şi ridice capul, mândria şi o voinţă extraordinară nu-i mai permise să se lase torturată de el.

— Ghinionul tău, rosti ea. De ce? Pentru că eu sunt cea care a reuşit să scape?

— Poate.

Tonul îi răsună indiferent, aproape egal, dar Merrin îl cunoştea prea bine, aşa că simţi imediat ameninţarea din spatele cuvintelor lui. Încercarea ei de a-l lovi se strânsese. Fusese rănit, cu şase ani în urmă, într-un punct foarte vulnerabil, încât nu mai putea rezista durerii decât urând inocenta cauză. Întoarcerea ei îi redeschisese rana, eliberând otrava anilor. Poate că după ce-o va umili destul, va fi din nou în stare să iubească.

Nu pe Coralie Allen, îi spuse inima ei, iar Merrin se crispă de gelozie. Pe cine păcălea ea? Chiar aşa, dacă l-ar putea vedea iubind din nou, cu rănile vindecate, ar pleca

din viaţa lui fericită numai cu atât. Nu intenţionase să-l rănească, dar poate că fusese inevitabil. Întotdeauna fusese posesiv şi unde există gelozie, există şi durere. Finalul poveştii a doi oameni care crezuseră că dorinţa înseamnă iubire nu putea să fie altul. Ego-ul lui Blase fusese rănit de ceea ce crezuse că fusese trădarea ei şi fusese şi mai mult rănit când aflase de mariajul ei.

Pe Merrin o străbătu un fior când îşi aminti. Calvarul ţinuse o săptămână după plecarea lui Terry, ea fiind redusă la o fiinţă fără raţiune, a cărei singură funcţie fusese să fie umilită într-o parodie sadică a dragostei lor. După aceea, ea fugise şi îşi agravase păcatul măritându-se cu Paul.

— Îmi doresc…

Cuvintele îi ieşiră fără să vrea.

— Ce-ţi doreşti?

Îi veni în minte refrenul unui cântec: „Tot ce-ţi pot dori este ca, într-una din zile, să-ţi găseşti dragostea adevărată…”

— Îmi doresc să nu fi revenit, spuse ea încet. Am fost o proastă.

— Ai cam fost.

Vocea lui răsună distant, la fel de rece ca aerul nopţii. Ea se întoarse cu spatele ca să nu-i poată vedea expresia feţei; acum mâna lui alunecă de pe umărul ei pe spate, prea periculos pentru siguranţa sa. Ochii i se dilatară, se uită în sus la el, neputând să vadă dincolo de masca pe care el o afişa. Blase îi luă mâna şi i-o puse pe pieptul său. Sub degete bătea inima lui, puternică, accelerându-şi bătăile la atingerea ei.

— Vezi? spuse el încet. Sexualitatea este tare ciudată, nu-i aşa? Deşi te dispreţuiesc, mi-aş da câţiva ani buni din viaţă ca să te iau în barca mea pentru mai multe luni. Aş vrea să-mi potolesc această pasiune degradantă, să te iau până când mă voi sătura, să-ţi forţez corpul şi mintea să-mi arate secretele, să devii nimic mai mult decât un instrument al plăcerii mele.

Vocea i se îngroşă, în timp ce bătăile inimii i se accelerau şi mai mult, privirea lui strălucitoare pironind-o

locului, admirând fiecare trăsătură a chipului şi corpului ei. Cuvintele mormăite treziră dorinţa în ea şi începu să tremure, palmele lipite de ţesătura subţire a cămăşii îi transpirară. Mâna lui i-o ţinea cu putere pe a ei, forţând-o să recunoască cât de mult îl afecta prezenţa ei.

— Niciodată pe cineva ca tine, spuse el oftând, gura contorsionându-i-se într-un zâmbet amar şi cinic. Când te privesc, mă simt bolnav de o veche pasiune.

Oh, cât de bine ştia Merrin ce simţea el. Acum ştia că, pentru ei doi, viitorul era presărat cu cenuşa trecutului.

El zâmbi fără umor.

— De parcă ai fi comis un adulter. Şi acum simt acelaşi gust oribil în gură.

— Da, te înţeleg, oftă Merrin, amintindu-şi de Paul şi de cât de mult îl rănise.

El îi prinse şi cealaltă mână şi i le sărută pe fiecare în parte, buzele lui fierbinţi şi limba atingându-i palmele moi. Merrin tresări, încercă să-şi elibereze mâinile şi se trezi strivită la pieptul lui, strânsă atât de tare de braţele acestuia, încât să simtă cât de mult o dorea.

— Nu, spuse ea aproape ţipând de frică.

— Dar eu vreau. Oh, Doamne, cât te vreau! Şi tu la fel.

Degetele lui o prinseră strâns de bucle, dându-i capul pe spate. O sărută ca şi cum, strivindu-i buzele, ar fi putut să-şi topească dorinţa care-l scotea din minţi.

Merrin încercă să scape, lovindu-l în umeri cu pumnii. El îi prinse mâinile şi i le duse la spate. O învălui cu aura lui de senzualitate, făcând-o să uite să mai protesteze.

Instantaneu, sărutul i se schimbă, devenind seducător. Ei i se tăie răsuflarea. Îşi petrecu braţele în jurul taliei lui şi-i răspunse la sărut. Fără să vrea, începu să scoată mici sunete din gât. El o sărută în lungul gâtului; mâinile ei se mişcau într-una pe spatele lui, strângându-l în braţe, până când el o luă pe sus şi o duse în întunericul casei de lângă piscină.

Cu capul lăsat pe spate şi ochii pe jumătate închişi, îi

privi profilul dur, în timp ce el o puse pe un şezlong, destul de mic pentru amândoi, dar acest lucru nu mai conta, pentru că Blase se aşează peste ea, mormăind sălbatic, strecurându-şi mâinile sub ea, imobilizând-o.

— Ce vrei? o întrebă el cu voce groasă.

Sângele lui Merrin îi clocoti în vene. O dorinţă atât de impersonală o înspăimânta. El privea ridicarea şi coborârea sânilor ei din timpul respiraţiei cu ochii strălucindu-i. Cu o mână, îi urmări conturul urechii, tachinând-o.

— Vreau să fiu iubită, şopti ea, lingându-şi buzele uscate.

— Nu vrem cu toţii asta?

El îşi ridică ochii şi zâmbi, privind-o cu o plăcere care făcu să-i dispară toată culoarea din obraji.

— Blase…

Ea ezită, apoi momentul a dispărut. El îi dădu la o parte bluza şi-şi plecă capul. Când buzele atinseră pielea caldă şi albă a sânilor ei, se abătu asupra sa un val de tristeţe. I se tăie respiraţia; îi ţinu capul la pieptul ei şi se mişcă sub el, amintindu-şi cum să-l excite până la extrem, urmat la scurt timp de extazul eliberării.

— Blase! Blase, eşti acolo? Te caută Coralie la telefon.

Cu vocea acută, agitată, Hope se apropia tot mai mult de ei. Blase se ridică, respirând greu din cauza frustrării, cu o asemenea expresie pe chip, încât Merrin se afundă şi mai mult între perne.

Apoi a dispărut.

Capitolul 2

Merrin rămase încă o jumătate de oră în şezlong, cu capul plecat, pe măsură ce întunericul se lăsa în jur. Greierii începură să cânte.

Pe măsură ce stelele începură să apară şi să strălucească pe cer, gândurile prinse a i se învârti în cap într-un ritm ameţitor, până când îşi presă mâinile pe cap şi pe ochi şi începu să plângă în tăcere, fiind forţată să accepte că, în timp ce ea încă îl mai iubea pe Blase, el nu

simţea decât o dorinţă devoratoare, pasiunea şi dorinţa de a o pedepsi fiind perfect împletite.

— Trebuie să scap, spuse ea vântului, cu voce răguşită, amintindu-şi ce se întâmplase cu câteva minute în urmă.

Niciodată nu se considerase o femeie fatală, ispititoare, dar se părea că pentru Blase era. O parte insolentă, primitivă, a ei se încălzi la acest gând. El era atât de sigur pe sine, atât de stăpân pe propriile sale emoţii şi pe propria-i viaţă, încât nişte instincte primitive ale ei erau încântate că-l puteau face să-şi piardă acest autocontrol şi să-i rănească ego-ul.

Apoi îşi aminti de dorinţa oarbă cu care o mângâiase şi o ţinuse în braţe şi fu străbătută de un fior. Nu simţise nicio emoţie la el, doar o dorinţă barbară de a-şi satisface nevoia de perpetuare. Se lăsase condus de instinct, la fel ca orice mascul în faţa unei femele receptive.

La fel ca şi ea, fiind prinsă de senzualitatea masculină radiată de el. Dacă Hope nu i-ar fi întrerupt, acum ar fi fost încă împreună în şezlong, extenuaţi.

Merrin îşi muşcă buzele şi-şi încordă pumnii, respingând imaginile pe care aceste gânduri i le readuse în minte. Nu putea permite să se mai întâmple încă o dată aşa ceva. Noaptea în care Blase venise în dormitorul ei fusese destul de umilitoare, dar acest ultim incident ar fi fost dezastruos pentru respectul ei de sine, la fel de zguduitor ca atunci când el o respinsese prima oară.

Cu şase ani în urmă, fusese amanta lui de bunăvoie, fiind convinsă că el o iubea. Chiar şi respingerea versiunii ei a poveştii cu Terry fusese de înţeles, pentru că Terry minţise cu convingere, iar Hope îi dăduse lovitura de graţie. Tânără cum fusese, Merrin înţelesese atitudinea posesivă, mândră a lui Blase, nevoia lui de a fi unicul bărbat din viaţa ei. Adevărata trădare fusese refuzul lui de a-i accepta explicaţiile înaintea celor a familiei lui. El îi crezuse şi continuase să-i creadă, punând-o pe Merrin pe un loc secund, demonstrându-i inconştient că, deşi o avusese, o considerase inferioară celor din familia

Stanhope.

Faptul că el o respinsese o determinase să părăsească Blackrocks. În dragoste nu exista superior şi inferior, iar ea avea o mândrie rece, de neclintit, care refuza să se supună atât umilirii lui sexuale, cât şi a opiniei despre poziţia ei în viaţa lui.

Aşa că plecase şi, în cele din urmă, Paul murise, la fel ca şi fetiţa pe care o avusese cu Blase şi, atât ea, cât şi Blase, rămăseseră schilodiţi emoţional. El admisese că, în ceea ce-l privea, nu mai existase nicio altă iubire care să o egaleze pe prima. Ea îşi muşcă din nou buzele, întrebându-se cu gelozie câte femei mai avusese el, în afara top-modelului australian, care doriseră să se mărite cu el. Gândul că Blase ar fi putut dori pe oricine altcineva în afara ei, o tulbura; o făcu să se ridice, să treacă pe lângă piscină şi să se oprească la umbra unui copac şi să privească cum răsărea luna din ocean.

Merrin fu străbătută de un fior şi se întoarse, pornind înapoi spre casă, privind un pic invidioasă spre ferestrele luminate ale caselor. O durea gâtul. De ce insistase Ellis să se întoarcă? De ce fusese atât de proastă, de idioată, de încrezătoare în propriile-i forţe ca să se întoarcă?

Tremurând de un frig care parcă îi pătrunsese în oase, părăsi grădina parfumată şi o porni spre casă. Curând va sosi vremea cinei şi trebuia să facă un duş şi să se schimbe. Îşi dori să o apuce o durere de cap şi să arate destul de rău, ca să se poată retrage cât mai devreme, însă când se privi în oglindă, văzu că are tenul perfect, dacă făceai abstracţie de buzele zgâriate şi de ochii umflaţi.

După ce-i aruncă o privire tăioasă, Blase continuă să o ignore cât îi permitea normele de politeţe, dar Merrin era conştientă de privirea palidă a lui Hope şi odată, când cei doi bărbaţi erau în cealaltă parte a camerei, surprinse o încruntare îngrijorată, tulburată pe chipul femeii mai vârstnice.

Ellis aduse în discuţie subiectul referitor la petrecerea organizată de familia McGregor şi, fără să-şi dea seama, Merrin se trezi că încuviinţează să meargă.

Ştia că Blase ar fi preferat să nu mai apară în calea lui, dar nu vedea nicio cale prin care să-i îndeplinească dorinţa. Ellis voia să o aibă alături, ca parteneră, să-l salveze de plictiseală.

După cină, Blase spuse brusc:

— Plec să împuşc nişte opussumi. Vii şi tu, Ellis?

Imediat, Ellis sări în picioare.

— Da, de o grămadă de ani n-am mai vânat. O putem lua şi pe Merrin sau numai bărbaţii au voie să participe?

— Merrin ţintea mai bine decât majoritatea bărbaţilor pe care-i cunosc, spuse sec Blase. Merrin?

Ea clătină din cap.

— Nu, mulţumesc. Sunt obosită – am de gând să mă culc devreme. Ezită o clipă, apoi întrebă. Sunt mulţi în zonă?

— Oh, sunt, dar îi ţinem sub control. Vânătorii de recompense folosesc cianură, în tufişuri, şi-i vânează pe toate întinderile fermelor; dar aici, la Blackrocks, mai mulţi copii ne ajută să le menţinem numărul scăzut. Îşi privi ceasul. Cred că Moira a plecat. Hope, crezi că ne poţi pregăti un termos cu cafea?

— Vă aduc eu, se oferi Merrin, văzând-o pe Hope ocupată cu croitul unei rochiţe pentru o nepoată.

— Perfect.

Bucătăria era foarte ordonată, la fel ca şi Moira Fieldgate. Încruntându-se uşor, Merrin se întinse şi luă de pe un raft un filtru nou, îl puse în aparat şi aşteptă să se facă cafeaua, privind în gol în chiuveta din oţel inoxidabil.

Dacă Terry n-ar fi avut atât de mare nevoie de bani, ca să fure, probabil că ar fi fost stăpâna a tot ce o înconjura: casă, pământurile fertile, bărbatul care le deţinea. Un zâmbet dur îi încreţi colţurile gurii. Amantă era un cuvânt mai potrivit. Adeseori Blase îi spusese că o iubeşte, dar niciodată nu suflase vreun cuvânt despre căsătorie. Şi de ce ar fi făcut-o? gândi ea cu cinism; avea toate avantajele unei căsnicii, fără dezavantajele pe care le presupunea. O parteneră dornică şi pasională, tânără şi suficient de nesofisticată ca să joace după regulile lui, dar

prea mândră ca să mai rămână lângă el, când îi dăduse de înţeles că n-aveau niciun viitor împreună.

Ce s-ar fi întâmplat dacă Terry n-ar fi fost acolo în acea noapte? Ce-ar fi făcut Blase, dacă i-ar fi spus despre copil? Poate că s-ar fi însurat cu ea; n-avea de unde să ştie. Acel Blase de care se îndrăgostise ea, se dovedise a fi un produs al imaginaţiei ei, un prinţ dintr-un basm, fără corespondenţă în realitate.

A urmat o trezire foarte neplăcută pentru această Frumoasă adormită, gândi ea cu ironie. Trebuise să se întoarcă la Blackrocks ca să-şi dea seama cât de mult îşi pierduse încrederea în viaţă, temându-se să nu mai fie rănită din nou. Atât ea, cât şi Blase pierduseră fiecare ceva vital din ei înşişi: capacitatea de a avea încredere.

Prea târziu. Cele mai triste cuvinte din vocabular. Iar autocompătimirea, îşi spuse ea cu hotărâre, era cea mai jalnică emoţie. Turnă lapte într-un recipient din plastic, zahăr într-altul şi merse în antecamera micuţă care servea şi ca debara, de unde luă o cutie în care puse recipientele. Blase o aştepta, arătând periculos aşa cum era îmbrăcat, cu acel pulover închis la culoare şi cu lumina strălucindu-i în păr.

— Cred că este gata cafeaua, spuse Merrin pe un ton plat.

El dădu din cap, privind-o cum se întoarce spre filtrul de cafea. Privirea lui o făcea să fie nervoasă. Mâna îi tresări, iar cafeaua fierbinte din cană i se vărsă peste degete.

Mâna lui Blase ţâşni înainte, prinzându-i mâinile şi, mai înainte de a-şi da seama ce se întâmplă cu ea, se trezi cu mâinile deasupra chiuvetei cu apa rece răcorindu-i degetele opărite.

Lacrimile îi umeziră ochii. Ea rămase pe loc, cu capul plecat, în timp ce apa îi curgea pe degete, calmându-i durerea. Strânsoarea mâinii lui Blase era puternică, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ea să-şi retragă mâinile.

Apoi opri apa şi-i spuse:

— Ar fi bine să te bandajezi. Poate că nu se vor forma

băşici, dar pielea va rămâne sensibilă câteva zile.

— Da, spuse ea, apoi, fără să-şi dea seama, îl întrebă: Blase, ce s-a întâmplat cu Terry?

— Terry?

Privirea lui se înăspri, apoi deveni enigmatică.

— Este mort, îi răspunse el. A avut nişte probleme prin Thailanda, cu patru ani în urmă, şi a fost găsit mort pe o stradă din Bangkok.

— Droguri? abia şopti ea.

El ridică din umeri.

— Probabil.

— Vai, biata doamnă Grier!

Masca inexpresivă de pe chipul lui rămase neschimbată.

— Da, biata Hope.

Continua să-i ţină mâna udă într-a lui. Acum privi în jos la mâinile ei şi atinse uşor zonele înroşite.

— Suferea de un defect major, spuse el sec. Avea un caracter slab. Le avea pe toate celelalte: o înfăţişare frumoasă, sex-appeal şi minte, dar nu i-au folosit la nimic. Nu există leac pentru slăbiciune.

Era un epitaf rece, distant, de la un bărbat împreună cu care copilărise şi crescuse. Străbătută de un fior rece, Merrin îşi eliberă mâinile. Pentru o clipă, fusese tentată să mai facă un ultim efort pentru a-l convinge de perfidia lui Terry, dar era inutil să mai discute cu un om care putea fi atât de indiferent faţă de moartea tragică a vărului său.

— L-ai urât, nu-i aşa?

El îşi ridică privirea spre ea, în ochii lui strălucind inuman.

— Da, l-am urât, recunoscu el, şi numai de dragul lui Hope mi-a părut rău pentru moartea lui.

Un zâmbet strâmb sublinie liniile dure ale chipului lui.

— Mi-a luat singurul lucru de preţ, spuse el implacabil. Mi-a luat toate visele. Am crezut că dragostea şi încrederea şi fericirea pot exista simultan în acelaşi om, dar Terry mi-a arătat că mă înşelasem.

Merrin se înfioră pentru că în ochii lui era zugrăvită toată ura şi dispreţul faţă de ea.

— Păcat că n-am murit şi eu, spuse ea cu amărăciune. Aproape că am… Se opri imediat, muşcându-şi buzele, apoi se grăbi să adauge: Atunci te-ai fi eliberat de amândoi.

— Bineînţeles.

Se întoarse, furioasă pe sine că fusese atât de neglijentă. Aproape că murise când născuse. Fusese tentată să abandoneze lupta şi să se scufunde în uitare, dar un instinct adânc înrădăcinat în fiinţa ei o determinase să lupte pentru viaţă şi o obligase să revină în lumea asta.

Turnă restul cafelei rămase în termos, simţind privirea lui alunecându-i de-a lungul curbelor corpului.

— Poftim, spuse ea răguşit, punând termosul în cutie, lângă lapte şi zahăr. Vânătoare plăcută.

— Vorbeşti serios?

O notă ciudată în glasul lui îi atrase atenţia. Când îşi ridică privirea, îl văzu zâmbind. Se întoarse, dar nu îndeajuns de repede. Mâinile lui o prinseră de umeri şi o traseră lângă el. Îşi aplecă uşor capul şi o muşcă de gât. Toţi nervii ei fură străbătuţi de fiori. Spuse cu voce tare:

— Opreşte-te… te rog, Blase.

— De ce? Ţie îţi place… mie îmi place. Ce rău este în asta?

El vorbise cu buzele lipite de pielea ei aurie, tachinând-o. O mână îi alunecă pe sub braţ şi îi acoperi sânul.

— Nu! Ea se întoarse, furioasă că el presupunea că poate dispune de ea după bunul plac. Ce-ar crede Coralie Allen dacă te-ar vedea acum?

Muşchii maxilarului lui se încordară, iar gura i se transformă într-o linie.

— Nu-i treaba ta.

— Poate că nu este, dar este a ta. Dă-mi drumul!

Ochii ei verzi întâlniră ochii lui sfidători, refuzând să se predea, chiar dacă era trădată de pulsul care-i bătea rapid. Privirea lui se opri semnificativ câteva momente

asupra ei înainte de a scoate o exclamaţie încântată de sine şi de a-i da drumul, smulgându-i cutia cu cafeaua, ca şi cum atingerea ei ar fi fost otrăvitoare, şi se îndreptă spre uşă mai greoi decât de obicei. Îngrijorată, Merrin se întoarse în camera unde Hope lucra la gherghef.

— Pari obosită, observă bătrâna, încruntându-se uşor.

Merrin oftă.

— Chiar sunt. Cred că am să mă culc devreme azi.

— Foarte bine.

Hope puse gherghefuldeo parte şi privirea şi se înăspri când o fixă pe Merrin.

— Te-a convins Blase să mergi la petrecerea familiei McGregor?

Merrin o privi mirată.

— Nu. Ellis doreşte… Ellis m-a convins.

— Aha. Bătrâna începu din nou să lucreze la gherghef. Ştiai că vine şi Coralie?

— Da.

— Iartă-mă că te întreb, dar tu şi Ellis intenţionaţi să vă căsătoriţi? Obrajii lui Hope se înroşiră. Am observat că el este foarte atent şi protector cu tine şi vă înţelegeţi atât de bine…

Fără să vrea, un mic zâmbet cinic apăru pe buzele lui Merrin. Hope ar fi putut la fel de bine să-i spună direct că nu voia ca ea să-i strice planurile atât de bine gândite pentru Blase şi Coralie. Asta o făcu să se întrebe exact *cât* de mult ştia ea despre ce se întâmplase în această casă în urmă cu şase ani.

— Nu, spuse ea răspicat. Ne împăcăm foarte bine, dar nu cred că Ellis a găsit vreodată o femeie care s-o înlocuiască pe soţia lui.

— Ce păcat. Şi tu… tu încă mai suferi după dispariţia soţului tău?

Lacrimile umplură ochii lui Merrin.

— Oh, da, spuse ea foarte încet. Încă îl mai plâng pe Paul.

— Iartă-mă… n-am vrut… Incredibil, Hope îşi pierdu cuvintele. Tuşi, apoi continuă: Probabil mă crezi lipsită de

inimă, dar vreau numai să previn alte suferinţe. Obrajii i se înroşiră şi evită cu grijă să privească în altă parte în afara gherghefului. Aşteptăm ca în curând Blase şi Coralie să-şi anunţe logodna. Ea îl iubeşte, după cum cred că ai observat, iar Blase are nevoie… trebuie să se aşeze la casa lui.

Lui Merrin îi păru rău pentru ea, ştiind cât de prost trebuia să se simtă. Faptul că se simţea nevoită să se explice, demonstra cât de îngrijorată era că prezenţa lui Merrin i-ar putea încurca planurile. Drept cine o lua? se întrebă Merrin. Mata Hari? Cu voce tare spuse:

— Cu siguranţă.

Dar Hope încă nu terminase. Atitudinea i se modificase, din acea superioritate pe care o afişa de obicei, acum părea o femeie obişnuită. Continuând discuţia, spuse:

— Blase are nevoie de o soţie care să nu-i ocupe prea mult timpul. Are atât de multe de făcut, atâtea lucruri de controlat – mă rog, ştii şi tu de pe vremea când ai lucrat cu el. Acum este chiar şi mai mult de lucru. Este foarte ocupat şi o soţie care ar vrea prea multe de la el, l-ar seca de energie. Iar el are nevoie de această energie pe care s-o folosească în afaceri.

— Şi oare Coralie nu i-ar consuma prea mult din această energie?

Hope clătină din cap.

— Oh, în spatele acestei aparenţe mai degrabă copilăroase, Coralie este o fată foarte sensibilă. Ştie cum este viaţa. Deodată se opri din lucru, strângând din buze. Unele femei vor totul de la un bărbat; vor prea multe: inima, timpul, fiecare gând şi fiecare vis al lui. Coralie nu va fi aşa. Blase are nevoie de odihnă şi nu de o femeie care să nu-i dea pace.

Merrin o privi uimită. Hope vorbea aproape cu teamă, toată distanţa afişată până atunci dispăruse. Pentru prima oară, Merrin realiză că Hope îşi iubea nepotul ca pe un fiu. Orice făcuse, nu făcuse din răutate, ci pentru că-l iubea şi voia să-l protejeze.

Şi cine ar putea spune că nu proceda corect? Emoţiile pe care Merrin le trezise în Blase erau departe de a putea fi numite liniştite şi fericite.

— Blase va fi fericit cu Coralie.

Acum Hope părea să-şi fi pierdut autocontrolul, cuvintele ieşindu-i cu uşurinţă de pe buze, complet nefiresc pentru felul ei reţinut de a vorbi, cum era de obicei.

— Iar tu… probabil că ţi-ai iubit soţul dacă încă mai suferi după dispariţia lui.

Nu era o întrebare. Lui Merrin i se tăie respiraţia, când îşi dădu seama că Hope încerca să se scuze pentru minciuna ei de acum şase ani. Cu siguranţă ştia ceva despre relaţia dintre Blase şi fiica oierului, pe care o luase în casa sa după moartea părinţilor ei. A fost suficient să-şi dea seama că, susţinând minciuna lui Terry, reuşea astfel atât să scape de ea, cât şi să-şi protejeze fiul de furia nepotului. Însă, pentru că în esenţă nu era o femeie rea, ci doar inconştientă, nu îi fusese uşor să accepte efectul pe care-l avusese fapta ei asupra lui Merrin. Fără îndoială, conştiinţa îi fusese îmblânzită când aflase că sentimentele lui Merrin erau suficient de superficiale ca să poată fi transferate cu uşurinţă, după părerea ei, asupra altui bărbat.

Un zâmbet strâmb se ivi pe buzele lui Merrin.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Hope.

Merrin se ridică în picioare, mişcându-se fără să-şi dea seama cu graţie, ca să se uite pe geam.

— Nimic, spuse ea, recăpătându-şi autocontrolul. Absolut nimic. Văd luminile lanternelor de afară şi mă întreb dacă au avut noroc. Am auzit două împuşcături până acum.

Cu coada ochiului, o văzu pe Hope că se apucă iar de lucru.

— Blase este un ţintaş excelent, spuse ea, şi vocea îi redeveni placidă.

— Aşa-i. Cred că acum am să plec la culcare.

Merrin dădu drumul la perdeaua de mătase şi, când

se întoarse, întâlni din nou acea privire impenetrabilă.

— Noapte bună, doamnă Grier.

A doua zi începu să plouă, în următoarea zi se înseninã, iar în a treia alternară ploile scurte cu perioadele senine în care soarele strălucea pe cer. Merrin lucrase cu frenezie, dorindu-şi să poată ieşi în aerul proaspăt şi să-şi calmeze nervii foarte încordaţi făcând nişte exerciţii extenuante, cum ar fi să alerge de pe vârful unui deal pe altul sau să înoate până în Australia. Din păcate, asta îi aminti de tatăl ei, care plecase în micuţa lui ambarcaţiune şi nu se mai întorsese niciodată. Se întrebă dacă nu cumva el îşi dorise să moară atunci. Suferind încă după moartea subită a soţiei lui, poate că se hotărâse s-o urmeze. Fusese un om tăcut, rezervat, aproape apatic, iar dragostea pentru soţia sa nu părea a se extinde şi asupra fiicei lor.

O săptămână după ultima lui călătorie la pescuit, corpul îi fusese aruncat la ţărm de valuri. Blase fusese cel ce identificase cadavrul, liniştindu-i fiica distrusă de durere ca un adevărat frate mai mare şi continuase să se comporte aşa un an, aşteptând până ce Merrin împlinise şaptesprezece ani pentru a-şi pune pecetea posesiunii şi asupra ei.

Pentru un moment, degetele îi ezitară şi scrise un cuvânt greşit la maşină. Merrin scoase o înjurătură nu prea elegantă, corectând greşeala, apoi îşi focaliză întreaga atenţie asupra activităţii mâinilor. Nu se va mai lăsa distrasă de la muncă; îi datora lui Ellis măcar atâta lucru.

Dar, deşi reuşea să şi-l scoată pe Blase din minte în timp ce lucra, îi era imposibil în alte momente. Nopţile se transformară într-o probă de rezistenţă, când stătea întinsă în patul din camera ei frumoasă şi privea răsăritul lunii, incapabilă să adoarmă, incapabilă să-şi gonească din minte amintirile care o dureau atât de mult.

Când într-un târziu reuşea să adoarmă, era deranjată de vise, fragmente din trecutul fericit, presentimente în legătură cu viitorul dureros; era bântuită de un Blase care voia doar s-o ucidă.

— Arăţi la fel cum mă simt eu, murmură Ellis în dimineaţa petrecerii familiei McGregor.

Îşi scutură capul, încercând să-şi dea la o parte o şuviţă de păr de pe ochi şi gemu, închizându-şi pentru o clipă ochii.

Merrin îl privi peste masă.

— Te doare capul?

— Da. O privi resemnat şi un pic vinovat. Cred că m-am căptuşit cu o migrenă.

— Ţi-ai luat pastilele?

— Îhm, dar am impresia că va fi una din ocaziile când nu-şi fac efectul.

Expresia lui Merrin se îmblânzi.

— Bietul de tine. N-ar fi mai bine să te întorci în pat?

— Ba cred că da. Rămase în picioare, albindu-se la faţă când durerea îl asaltă din nou. Pot să te rog să-mi păzeşti uşa?

— Da, desigur.

Rareori Ellis suferea de migrene, dar când era cazul, avea nevoie de linişte totală în jur şi de o cameră întunecată în care să-şi petreacă următoarele douăzeci şi patru de ore. Cel puţin pastilele îi luau senzaţia de greaţă. Poate că Ellis se autoconvinsese că medicamentele n-aveau niciun efect, dar Merrin era sigură că-i diminuaseră mult intensitatea durerii.

— Haide, îi spuse ea. Se ridică în picioare şi-l luă de braţ, susţinându-l. Este vremea să te urci în pat.

Abia când îşi mai turnă o ceaşcă de cafea, realiză ce însemna acest fapt. Datorită migrenei lui Ellis, va putea evita petrecerea. Acum nu mai avea niciun motiv să meargă. Oftatul ei de uşurare văluri suprafaţa cafelei din ceaşcă. Mulţumi Cerului că nu va mai fi nevoită să-l vadă pe Blase împreună cu Coralie, acele mânuţe pe braţul lui, strălucirea atracţiei sexuale din ochii fetei când îi zâmbea, discuţiile sterile cu el care o îmbufnau. Pentru toate acestea îi putea fi recunoscătoare lui Ellis.

Era suficient de lucru ca s-o ţină ocupată toată dimineaţa, dar pe la prânz terminase totul. Prânzul a fost

tăcut, Blase fiind plecat pe undeva să facă nişte verificări. Merrin răspunse conversaţiei politicoase a lui Hope, apoi se oferise să ajute la spălatul vaselor, dar a fost refuzată politicos de Moira.

Nu putea să-şi găsească starea. Se îmbrăcă într-o ţinută lejeră şi ieşi din casă hotărâtă să-şi consume surplusul de energie plimbându-se. Înfundându-şi mâinile în buzunare, ieşi în vântul rece de afară şi porni spre lagună, traversând movilele de nisip spre plajă. Marea era agitată şi murdară, iar valurile loveau în ritm constant ţărmul. Toate semnele indicau că vremea avea să se strice. Merrin oftă, lingându-şi de pe buze stropii de apă sărată şi îşi continuă drumul, sperând că dorinţele din ea vor dispărea datorită extenuării după exerciţiul fizic. Era foarte periculos să urce stâncile de pe mal. Urma să vină fluxul, iar nivelul mării era destul de înalt, aşa încât, precaută, se întoarse şi o porni în lungul plajei.

Îl zări pe Blase călărind atât de relaxat, de parcă s-ar fi născut în şa. Merrin îşi aminti că, odată, el îi spusese că învăţase să călărească înainte chiar de a merge. Chiar şi tatăl ei, şi el un călăreţ excelent, remarcase de mai multe ori că nu credea să existe cal pe care Blase să nu-l poată călări. Atunci îl crezuse; chiar şi acum, deşi era mult mai puţin impresionabilă, nu putea concepe că există vreun cal pe care el să nu-l poată călări.

Bineînţeles că şi el o văzuse, dar nu făcuse nicio mişcare în direcţia ei, nici măcar nu ridicase mâna în semn de salut. Hotărârea lui de a o ignora rămăsese la fel de puternică, aşa că ea înghiţi în sec la fel de hotărâtă şi porni spre casă, în direcţia care traversa laguna.

Înainte de a ajunge măcar la jumătatea drumului, începu să plouă, o perdea fină de stropi care abia dacă îi udau părul. Blase ieşea din bibliotecă când intra ea în hol.

— Ai o clipă liberă? o întrebă el, întrebarea sunând mai degrabă a ordin.

Ea înclină din cap şi-l urmă în cameră. Afară se întunecase, iar luminile din încăpere erau aprinse.

— Care-i treaba cu Ellis?

Ea îl privi şi-i explică cu răceală şi fără nicio emoţie.

— Înţeleg. Mai ai altceva să-mi spui?

— Nu, doar să ai grijă să nu fie deranjat. Va dormi toată ziua, iar mâine se va simţi din nou bine.

El se încruntă, privind scrisoarea pe care o ţinea în mână.

— Cât de des i se întâmplă asta?

— De trei-patru ori pe an.

— Neplăcut. Privirea i se fixă din nou pe chipul ei. Ei bine, atunci va trebui să-i ţii locul, astă seară.

— Nu pot să-l înlocuiesc pe Ellis. N-aş vrea să am probleme cu familia McGregor.

— N-o să ai, îi replică Blase. Sunt un cuplu amuzant şi dau petreceri reuşite. Şi vor să vii şi tu. Îţi plac, nu-i aşa?

— Da, sigur. Se întoarse în aşa fel încât el să nu-i mai poată vedea expresia de pe chip. Nu am chef de petreceri, Blase. Şi sunt sigură că şi tu ai prefera să mergi fără mine. Cu siguranţă Coralie asta îşi doreşte.

Urmă o pauză, în aşteptare, apoi el spuse uşor:

— Eşti geloasă, Merrin?

Ea îşi muşcă buzele ca să-şi reprime icnetul. Prea repede, pe un ton prea acid îi dădu replica:

— Nu crezi că eşti cam îngâmfat, Blase? De ce aş fi geloasă? N-ai nimic să-mi oferi, aşa că de ce m-aş teme că cineva ar putea să-mi ia ceva? Nu-i asta gelozia?

— Nu ştiu, îi răspunse el, dar ştiu cum se manifestă. Te roade pe dinăuntru, înnebunindu-te, până ajungi să-ţi doreşti să omori obiectul geloziei tale, doar ca să scapi de durere. Ai simţit vreodată o astfel de gelozie, Merrin? întrebarea sună amar, neavând nevoie de un răspuns, dar ea clătină din cap, îngrozită de violenţa brută din vocea lui. Nu, mi-am închipuit eu.

Aruncă scrisoarea într-un coş şi se rezemă de biroul din lemn masiv, privind-o. Pe falca lui tresări un muşchi, mişcarea uşoară antrenând şi o mişcare a gurii. Din spatele genelor lungi, suficient de lungi ca să facă invidioasă orice femeie, privirea lui întunecată şi

dominatoare studie profilul frumos al lui Merrin. Blase zâmbi.

— Poanta este că niciuna nu meritaţi efortul! Spune-mi, aşa, de curiozitate, cât timp i-a luat soţului tău să te ducă în patul lui? Mie mi-a luat numai câteva minute, dacă-mi amintesc bine, dar el era mai tânăr, nu-i aşa? Poate că ţi-a luat protestele *ad literam* sau, odată ce a ştiut că nu mai eşti virgină, a reuşit să te convingă la fel de repede ca mine? Mi-ai spus că ştia că nu mai eşti virgină, nu?

Cuvintele lui străpunseră inima lui Merrin, fiecare insultă atingându-şi cu precizie ţinta, mai profund decât îşi imagina el. Cu buzele albite de durere, ea îşi ridică mândră capul, neputând să-i răspundă pe măsură. Citise undeva că punctul sensibil la un bărbat era mândria lui sexuală; atunci nu crezuse, dar atitudinea lui Blase o determina să accepte veridicitatea afirmaţiei.

Era convins că atunci ea îl trădase şi îl trădase încă o dată când se măritase cu Paul, făcându-l şi mai dornic de răzbunare. Poate că atunci când îşi va exorciza toţi demonii şi umilinţa care îi sfâşiase mândria, va putea fi în stare să uite trecutul său, cel puţin, să-l lase deoparte.

— Niciun răspuns?

Zâmbetul îi deveni crud. Merrin inspiră adânc. Cunoştea acel zâmbet. Sigur pe sine, când ea încercă să plece, el se aplecă şi o prinse foarte uşor de încheietura mâinii. Ca întotdeauna, atingerea lui îi încinse sângele. Ea rămase nemişcată, în timp ce tensiunea creştea între ei la fel de periculoasă ca un fulger pe deal. Dacă ar fi încercat să scape, degetele lui i-ar fi strivit oasele.

— Merrin?

Vocea lui era profundă, răguşită din cauza emoţiei pe care ea o recunoştea.

— Nu! exclamă ea, privindu-l.

— Tocmai aici este problema, spuse el pe un ton aproape convenţional, trăgând-o mai aproape. Pleoapele îi erau coborâte, în aşa fel încât ea să nu-şi dea seama ce gândeşte, dar ironia care-i schimonosise buzele o avertiză că n-o aştepta nimic bun. Mă întreb ce-aş avea de făcut ca

să scap de boala asta?

— Nu te lăsa biruit de ea, replică Merrin.

Ea se trase înapoi, încercând cu disperare să-şi păstreze vocea uşoară şi calmă. Dacă va continua s-o insulte, nu ştia dacă va mai putea rezista. Deja era prea aproape de el, prea conştientă de forţa şi parfumul lui. Întoarse repede capul, fiindu-i teamă să încerce să-şi elibereze mâna, muşcându-şi buza ca să nu-şi trădeze emoţiile.

— Ţi-a plăcut plimbarea pe malul mării?

O mângâia pe obraz cu cealaltă mână, gestul înfiorând-o. El ştia acest lucru, bineînţeles, şi se vedea în amuzamentul care-i strălucea în ochi. Merrin îşi aşeză mâna pe pieptul lui, cu degetele răsfirate. O ţinu acolo intenţionat, zâmbind pe măsură ce ritmul bătăilor inimii lui se accelera.

— Nu fi prost, îi spuse ea cu răsuflarea tăiată. Mâna lui continuă să-i mângâie linia frumoasă a chipului şi buzelor. Blase, asta-i o adevărată nebunie!

El râse, iar Merrin îşi pierdu stăpânirea de sine şi-l muşcă cu putere de deget, sperând să-i dea sângele. Sfidarea străluci în ochii ei când îl privi.

— Se pare că-ţi face plăcere să muşti, spuse el atât de încet că abia îl auzi. Probabil ai învăţat asta de când ai plecat din Blackrocks… nu ţin minte s-o fi făcut vreodată înainte.

— *Te rog*, dă-mi drumul, şopti ea.

— Nu fi prostuţă. Şi tu vrei…

O sărută pe gât şi buzele îi rămaseră acolo, la baza gâtului, astfel încât cuvintele lui erau ca nişte săruturi pe pielea ei.

— …la fel de mult ca şi mine, continuă el.

Îi dădu drumul, dar mai înainte ca ea să poată fugi o prinse de talie şi o trase foarte aproape, pentru ca Merrin să poată simţi cât de mult o dorea. Ea icni, lovindu-l inutil, pentru că Blase continua s-o ţină strâns. Zâmbi când văzu pe faţa ei cât de mult o făcuse să sufere.

Obosind, rămase nemişcată în acea îmbrăţişare pe

care o ura. Insulta calculată nu o putea împiedica să-i răspundă şi, deşi ea îşi ţinea capul plecat pentru ca el să nu-i poată vedea faţa, era conştientă că Blase ştia exact ce-i făcea.

— Nu mi-ai răspuns dacă ţi-a plăcut plimbarea de una singură pe plajă, o întrebă el calm.

Merrin îşi muşcă buzele. După câteva clipe, îi răspunse ţeapănă:

— Foarte mult.

El se mişcă, rezemându-se de birou, ţinând-o în aşa fel încât să-i simtă fiecare mişcare a muşchilor. Roşeaţa îi coloră obrajii palizi. Îi dăduse clar de înţeles că dorea s-o umilească.

— Mă bucur. M-aş fi oferit să te aduc înapoi acasă, dar m-am gândit că n-ai fi acceptat.

Vorbise pe un ton convenţional, dar cu subînţeles, forţând-o să accepte faptul că nu-i putea scăpa. Cât timp el avea de gând să continue această farsă de conversaţie, ea trebuia să-i accepte dominarea sexuală a corpului. Era umilită, iar lui îi făcea plăcere.

— Ai dreptate.

Vocea îi era calculată şi rece ca gheaţa, calmă şi sfidătoare. O mână a lui se ridică de pe şoldul ei şi urcă încet, pe sub cămaşă, până la sutien, degetele jucându-i-se cu mecanismul de închidere. El zâmbi când îi observă privirea furioasă şi o întrebă cu o hotărâre dulce:

— Nu-ţi place poziţia, Merrin?

— Nu, *urăsc* să stau aşa!

Cuvintele izbucniră exploziv printre dinţi. Orice mişcare conducea la o şi mai mare intimitate, excitându-l şi mai mult. Obrajii i se îmbujorară. Îşi ridică privirea să-i urmărească faţa, respirând profund ca să se calmeze, încercând să ignore mişcarea mâinii lui pe spate, dorinţa făcându-şi loc în fiinţa ei, mânia neputând să i-o ascundă.

— Cred că ar fi mai bine să-mi promiţi că vii diseară, spuse el blând.

Închizătoarea sutienului cedă şi el începu să-i mângâie pielea de pe spate, cu fiecare mişcare apropiindu-

se şi mai mult de sânii ei.

— Dacă îţi promit, îmi dai drumul?

— Da.

Merrin îi studie chipul, căutând un semn cât de mic de bunătate, dar nu întâlni decât o duritate de granit şi flacăra intensă a pasiunii. Orice ar fi fost între ei în trecut, acum dispăruse, lăsând în urmă doar dorinţa de a o face să sufere şi o dorinţă pe care o dispreţuia. Umerii ei se strânseră.

— Foarte bine, spuse ea. Voi veni.

— E-n ordine.

Capitolul 3

Pur şi simplu ca să demonstreze că nu se va lăsa intimidată, Merrin îmbrăcă rochia albă pe care şi-o adusese din Auckland. Cel puţin, îşi zise ea în timp ce-şi aplica machiajul, va fi demnă şi va merge cu capul sus!

Culoarea rochiei contrasta într-un mod foarte plăcut cu bronzul auriu pe care-l căpătase în vacanţă şi, în acelaşi timp, îi punea în valoare talia subţire. O pereche de sandale fine cu toc înalt şi o pereche de cercei cu perle întregeau imaginea superbă. Poate că era o ţinută un pic cam sobră, dar cum şi doamna McGregor venise la petrecerea organizată de Hope îmbrăcată într-o ţinută la fel de sobră, Merrin hotărî că era foarte bine aşa cum se îmbrăcase. Se parfumă, îşi ridică un cârlionţ de pe frunte şi îşi puse pe umeri o capă neagră din catifea. Cel puţin, în seara asta nimeni nu va mai crede că umblă după Blase, îşi spuse ea.

Oricare ar fi fost motivul pentru care el insista ca ea să fie prezentă la petrecere, a fost suficient de politicos ca să o ducă cu maşina până la Whangarei.

Dacă exista vreo ameninţare în spatele acelei politeţe controlate, Merrin se hotărî s-o ignore. Aproape că era sigură de motivul pentru care avea nevoie de prezenţa ei. Dezgustat de sine-însuşi din cauza atracţiei fizice faţă de ea, la fel de puternică ca totdeauna, voia s-o pedepsească pentru asta şi, deoarece ştia că şi ea îl dorea la fel de mult, pedeapsa consta în a-l vedea împreună cu Coralie.

Era puţin probabil, deşi adeseori bărbaţii, confruntaţi cu o pasiune mai puternică decât voinţa lor, acţionau de multe ori ilogic, gândi ea, amintindu-şi de Paul. O iubise şi-şi pierduse orice speranţă de-a o mai putea cuceri, fiind stăpânit de o gelozie pe care n-o putuse controla. Acum Blase intenţiona s-o facă să plătească pentru ceea ce el considera trădare ceea ce se petrecuse cu şase ani în urmă.

Acum ştia că fusese o prostie să fugă de la Blackrocks. Dacă atunci ar fi avut înţelepciunea câştigată în ultimii trei ani şi tăria de caracter de acum, ar fi rămas şi l-ar fi convins că Terry îl minţise. Propria ei slăbiciune o făcuse să părăsească ferma şi nu cruzimea lui Blase, la fel cum aceeaşi slăbiciune o condusese spre acel mariaj nefericit.

Poate că slăbiciunea era un păcat. Blase, cel puţin, aşa credea, dacă ar fi fost să dea crezare epitafului rostit la adresa vărului lui. Merrin oftă, cuibărindu-se mai bine la căldura capei.

— Ţi-e frig?

El nu-şi luase ochii de la şosea şi nici nu putuse să-i simtă mişcările, pentru că erau prea departe unul de celălalt, legaţi cu centurile de siguranţă, ca să se poată atinge, dar Blase ştia exact ce făcuse ea.

— Dacă vrei, pot să dau drumul mai mult la căldură.

— Nu, mulţumesc.

Privi drumul prin parbriz, străduindu-se să vadă mai bine, prin ploaia deasă, un indicator pe care-l depăşiseră.

— Nu trebuia să mergem la ferma familiei Allen?

— Ba da. Dar Coralie este la Whangarei, la mătuşa ei, în Kamo. Mergem s-o luăm de acolo. După un timp, continuă pe un ton inexpresiv. O să-şi petreacă noaptea la Blackrocks.

Merrin înclină din cap, brusc îngrijorată de întreaga situaţie. Numai o proastă s-ar fi supus hărţuirii sexuale a lui Blase şi, în plus, ar fi fost de acord să meargă cu el şi se blestemă pentru că fusese atât de neinspirată. Cel puţin, cu Coralie în maşină pe drumul de întoarcere, situaţia se

va schimba. Şi dacă nu va fi în stare să-i evite la petrecere, atunci cei şase ani pe care şi-i petrecuse departe de acest loc fuseseră ani pierduţi inutil.

— Ce crezi că se va întâmpla cu vremea? îl întrebă ea.

— În perioada asta a anului, se poate întâmpla orice, dar este o groază de apă în norul acela, îi răspunse el, arătându-i pata întunecată a norului de pe cer. Probabil va ploua şi mai tare când ne vom întoarce acasă. Poate voi hotărî să plecăm mai devreme, dacă se înteţeşte ploaia.

Ea înclină din nou capul. Drumul spre Blackrocks era destul de bun, dar podurile care traversau numeroasele râuri erau mici şi vechi. Multe dintre ele erau doar nişte platforme din lemn, fără balustrade, iar când ploua puternic, cum se întâmpla adeseori în această perioadă a anului, acestea erau luate de ape, blocând traficul mai multe ore. Cei care locuiau în ţinuturile din nord erau foarte atenţi la cantitatea de apă care cădea din cer.

Totuşi, deşi plafonul norilor era destul de jos, iar atmosfera nu era prea prietenoasă, nu ploua chiar atât de violent.

— Mă întorc imediat, îi spuse Blase, oprind Jaguarul în faţa casei moderne, cu grădini mari şi frumoase.

Merrin dădu din cap, aşteptând până ce el închise uşa, apoi trecu pe bancheta din spate. Poate se va mai îmblânzi Coralie, dacă va vedea că ea stă în spate. Abia se aşează, când uşa se deschise din nou şi apăru Coralie râzând, roşie în obraji, cu faţa frumoasă ridicată provocator spre Blase. Imediat ce o văzu pe Merrin, păli.

— Nu mi-ai spus că vine şi ea, zise furioasă când Blase o ajută să se aşeze pe scaunul din faţă. Credeam că va veni cu domnul Kimber.

Stânjenită de lipsa de maniere ale fetei, Merrin îi răspunse încet:

— Din păcate, Ellis are o migrenă!

— Din păcate pentru mine?

Când portiera se închise şi Blase înconjură maşina ca să se aşeze pe celălalt scaun, Coralie se întoarse, cu chipul

descompus şi aproape îi scuipă în faţă:

— Ai grijă! Deşi vrei să dai senzaţia că eşti neinteresată de el, să ştii că nu-l mai poţi avea din nou pe Blase! Uită-l! El te *dispreţuieşte*.

Spune-mi ceva ce nu ştiu deja, gândi Merrin, dar portiera se deschise şi Blase se aşeză la volan, împiedicând-o să-i dea replica. Instantaneu, Coralie se întoarse, ura de pe chipul ei fiind înlocuită de un zâmbet luminos şi făcu chiar şi observaţia că era încântată că el arăta atât de bine.

Şi totuşi nu era chiar atât de inocentă, îşi zise Merrin gânditoare. Aparenta comportare copilărească era poate o mască ce-i acoperea lăcomia şi egoismul. Fusese suficient de perspicace ca să simtă vibraţiile dintre Blase şi Merrin şi s-o aprecieze drept ca o posibilă ameninţare. Dacă ar fi ştiut!

Petrecerea era un succes. Organizată într-o casă de o modernitate extraordinară, curând zgomotul conversaţiilor se transformase într-un fel de extravaganţă veselă rar atinsă la petreceri.

La un moment dat, Merrin aruncă o privire spre un aparat care s-a dovedit a fi un ceas, descifră ora şi-şi dădu seama uimită că se distra de minune. Poate că faptul de a se servi numai şampanie avea acest efect asupra ei, dar fusese foarte atentă cât băuse, aşa că altul trebuia să fie motivul.

Poate că era de vină atenţia pe care i-o acordau bărbaţii, gândi ea amuzată, zâmbind unei întrebări adresate de unul dintre cei trei bărbaţi care concurau în a-i atrage atenţia.

— Nu ştiu, răspunse ea. Patronul meu se simte minunat aici şi nu dă niciun semn că ar vrea să plece, aşa că presupun că vom rămâne până ne va da afară Blase.

— Nu poate fi atât de crud, rosti cu aplomb un tip roşcat, pe nume John. Mai degrabă te-ar fura el însuşi.

— Mă îndoiesc, replică ea fără să se gândească, ochii fugindu-i la o anume pereche de umeri laţi din partea cealaltă a camerei.

Coralie era lângă el, agăţată de braţul lui. Cel mai în vârstă dintre admiratorii lui Merrin rânji cu cinism când îi urmări privirea.

— Oh, se străduieşte şi ea, dar chiar crezi aşa ceva? Este doar o copilă… şi, hai să fim serioşi, Blase este un bărbat foarte viril. Ştiu că cei doi Allen sunt morţi după el… cine n-ar fi?… Dar, dacă mi-ar plăcea să fac pariu, atunci aş paria că nu vor reuşi.

John râse înfundat, la fel ca şi cel de-al treilea bărbat, care spuse foarte amuzat:

— Tu ai fi în stare să pariezi şi pe măsura şosetelor cuiva. Totuşi, sunt înclinat să-ţi dau dreptate. Am senzaţia că delicioasa Coralie îl plictiseşte îngrozitor pe Stanhope.

Amintindu-şi de o anumită stânjeneală pe care o observase fără să vrea la Blase, Merrin era şi ea înclinată să le dea dreptate şi rămase şocată de căldura ce-i cuprinse inima. Aşadar, indiferent ce-ar fi spus Hope şi Moira Fieldgate, chestia asta nu era considerată o treabă sigură în zonă. Şi, gândi ea, bârfele de aici au prostul obicei de a fi teribil de corecte.

Încă cu gândul la aceste aspecte, îi permise lui John s-o conducă în cealaltă cameră, unde se cântau ultimele melodii disco. Se pare că John lăsase deoparte atitudinea sobră când începu să danseze. După câteva momente în care se autocontrol, Merrin izbucni brusc în râs şi renunţă la orice inhibiţie, părul ei negru strălucind în lumină, în timp ce se sincroniza cu mişcările partenerului ei.

— Hei, exclamă el, eşti nemaipomenită! Hai să le arătăm cum se dansează.

Cineva începu să bată din palme în ritmul muzicii. Merrin simţi materialul moale al rochiei lipindu-i-se de picioare când făcu o piruetă, conştientă că cei din jurul ei se dădeau în lături, oprindu-se ca să-i privească zâmbind şi făcându-le loc să danseze. Merrin râse din nou, îmbujorată de încântare, ochii ei străluceau ca smaraldele, iar întregul corp i se mişca în ritmul muzicii. Cât timp dansă, niciun alt gând n-o tulbură.

Când, în sfârşit, melodia luă sfârşit şi ea reveni pe

pământ, se trezi că atât ea, cât şi partenerul ei erau în centrul atenţiei, numărul oamenilor din cameră crescând şi mai mult datorită celor care veniseră din cealaltă încăpere.

— Unde ai învăţat să dansezi aşa?! exclamă John uimit.

Râzând, îmbujorat din cauza efortului, o luă de braţ ca un proprietar. El gâfâia, iar atingerea mâinilor sale pe pielea ei era caldă şi umedă.

Merrin era stânjenită. Una dintre penalizările faptului că era îndrăgostită de Blase era că i se părea respingătoare atingerea oricărui alt bărbat, dar o îndură pe aceasta, conştientă că pentru John acest gest era nesemnificativ. Era doar încântat că găsise o parteneră demnă de el. Sau poate chiar mai bună, cu înfăţişarea ei foarte dramatică.

— Hei, ce zici de asta? o întrebă el, când cineva puse o melodie romantică bună să mai calmeze atmosfera.

— Îmi pare rău, dar dansul acesta este al meu, răsună calmă vocea lui Blase, o notă din tonul profund făcându-l pe John să roşească şi să facă un pas înapoi.

Întreg trupul lui Merrin se încordă. N-ar putea… *nu putea* suporta îmbrăţişarea lui Blase.

— Mi-e atât de sete, spuse ea, forţând cuvintele să-i iasă cu uşurinţă de pe buze, când se întoarse să-i întâlnească privirea implacabilă.

El zâmbi, îi întinse un pahar cu şampanie şi, fără să-i spună niciun cuvânt, îl făcu pe celălalt să realizeze că e în plus. Merrin îşi muşcă buzele, furioasă că John se grăbi să-i mulţumească şi să plece. Cum de reuşise Blase acest lucru? Arogant, superb, gândi ea, refuzând să-i întâlnească privirea în timp ce sorbea lichidul auriu.

Sfârşitul melodiei disco îi lăsase, pe ea şi pe partenerul ei, în mijlocul camerei. Nu se mişcară de acolo, dar, odată cu începutul următoarei melodii, alţii ocupaseră spaţiul liber, aşa încât ea şi Blase rămaseră printre ceilalţi dansatori, nemişcaţi ca nişte statui. Lumina era prea scăzută, pentru a percepe mare lucru în jur.

Bulele din şampanie începură să se ridice, când mâna

lui Merrin începu să tremure; se uită în sus la el şi spuse încet:

— Sunt obosită.

El zâmbi şi o îmbrăţişă cu o graţie senzuală. Merrin ţinu paharul între ei, atentă să nu-l verse, iar el o conduse printre dansatori spre o masă, unde îi luă paharul din mână şi i-l puse jos. Apoi o prinse din nou în braţe.

Tentaţia de a-şi sprijini capul pe pieptul lui era aproape irezistibilă. Dorinţa o asaltă pentru un moment. El o strânse şi mai tare în braţe, aşa încât corpurile să li se atingă. Muzica plutea în jurul lor seducătoare, iar Merrin răspunse ea de fiecare dată, legănându-se graţioasă în ritmul muzicii, micuţă şi fragilă în contrast cu forţa lui. Blase îşi sprijini fruntea pe buclele ei într-un gest care la oricare alt bărbat ar fi fost un gest de tandreţe. Fiecare muşchi din corpul ei se încordă în semn de respingere.

— Ce faci? îl întrebă ea răguşită.

— Îţi demonstrez ceva.

Vocea lui era profundă, aproape lipsită de emoţie. Merrin întoarse capul, aproape înăbuşită de aura de o intensă atracţie sexuală cu care o învăluise. Întâlni, de cealaltă parte a camerei, ochii Coraliei. Aceasta o privea furioasă şi oarecum nevenindu-i să creadă. Furia îi dădu forţe proaspete. Pe un ton subţire, izbucni:

— Dacă mesajul îi este destinat Coraliei, atunci poţi să te opreşti. L-a primit.

— Pari foarte supărată.

Ea simţi mişcarea obrazului lui cald când zâmbi şi îşi imagina acel zâmbet batjocoritor, rece, ironic.

— Nu-mi place ce-i faci, spuse ea, furia făcând-o să pronunţe cuvintele ca pe o acuzaţie.

— Şi ce-i fac?

Tonul lui ar fi trebuit s-o avertizeze să tacă, dar Merrin, depărtându-şi capul, îl privi fără teamă în ochi şi-i spuse:

— Îi dai o lecţie?

Mâna lui se ridică, atingându-i obrazul într-un gest care probabil păru afectuos, chiar iubitor. Doar Merrin

putea să-i vadă privirea când se uită la ea şi-i răspunse:

— Exact, şi o îmbrăţişă mai strâns cu insolenţă.

— Iar tu te pricepi la asta foarte bine.

Cuvintele căzură între ei grele, pline de amintiri. Un muşchi tresări pe maxilarul lui. Expresia de pe chip deveni opacă, o mască splendidă care să-i ascundă adevăratele gânduri. Doar mâinile i se încordară, ţinând-o mai strâns.

— Suntem doi oameni asemănători, unici în lume, tu şi cu mine, încuviinţă el, relaxând strânsoarea când muzica atinse apogeul. Lecţiile tale sunt bine ţintite, în aşa fel alese ca să rănească eficient. Crezi că ar trebui să mă însor cu Coralie?

Întrebarea neaşteptată o şocă. Merrin întoarse capul şi spuse cu un glas înăbuşit:

— N-aş vrea să-mi fii cel mai cumplit duşman.

— Nu-i decât o copilă care suferă de o dragoste adolescentină.

El râse, un râs profund din gât, şi-i ridică faţa s-o privească mai bine. Pe sub gene, ea îi admiră profilul, privirea abătându-i-se insolentă, pentru câteva clipe, asupra gurii, apoi coborând spre sâni.

— Ai vrea să mă pocneşti, murmură el, interpretându-i corect reacţia. Dar ai face bine să te răzgândeşti. Altfel te voi pocni şi eu şi, deşi gazdelor le place să se creadă moderne, mă îndoiesc că vor fi în stare să accepte acest spectacol.

Degetele lui se strânseră în jurul gâtului ei, tăindu-i respiraţia, apoi se relaxară şi coborâră din nou pe talie.

— Deci, crezi că ar trebui s-o eliberez pe Coralie de suferinţă? Mă întreb cine va suferi mai mult, ea sau eu?

— Ea. Merrin îşi ridică privirea sfidătoare spre el. Mă îndoiesc că tu poţi suferi. Pari complet de neatins. Emoţional, mă refer, nu fizic.

El se aplecă, în aşa fel, încât respiraţia să-i mângâie buzele când vorbi:

— Am suferit odată, Merrin, crede-mă. Şi atunci mi-am jurat că n-o să se mai repete. Doar un prost ar repeta aceleaşi greşeli fără să se înveţe minte, nu crezi?

— Sunt pe deplin de acord cu tine, spuse ea obosită, extenuată de efortul de a se opune ispitei de a se topi în braţele lui primitoare.

— Atunci ştim amândoi exact unde ne aflăm, îi dădu el replica satisfăcut şi zâmbi chipului ei lipsit de expresie când melodia se sfârşi.

O lăsă din nou în grija lui John cu o asemenea aroganţă suavă, încât ea chiar ar fi avut chef să-l pocnească. Dacă n-ar fi fost convinsă că el i-ar fi răspuns pe măsură, întorcându-i lovitura, ar fi uitat de buna-cuviinţă şi l-ar fi pălmuit.

Era plăcut să fie din nou în compania lui John. La fel ca toţi ceilalţi, şi el era curios să afle care era relaţia exactă dintre ea şi Blase şi pentru că nu îndrăznea să întrebe, lui Merrin i se făcu milă de el şi-i povesti despre anii petrecuţi la Blackrocks.

— Aşadar, tu şi Blase sunteţi prieteni vechi, concluzionă el.

— De când aveam doisprezece ani, îi răspunse ea un pic sec.

— Aha, asta explică totul. Zâmbi când ea îl privi ridicând dintr-o sprânceană. Păi, pari să te simţi ca acasă alături de el. Ca două jumătăţi ale aceluiaşi întreg. Uimirea îi traversă chipul. Hm, presupun că nici asta nu-i corect, pentru că implică, într-un fel, mult mai mult decât prietenie.

— Ascultă cum plouă, spuse ea vag, întorcându-şi capul să privească pe fereastră.

Sigur pe sine, cinci minute mai târziu, veni după ea Blase, încruntat şi foarte hotărât.

— Îmi pare rău, spuse el, fiind evident că minţea, dar cred că-i cazul să-ţi iei la revedere, Merrin. Am sunat acasă şi Hope spunea că acolo plouă constant de câteva ore.

Merrin dădu din cap.

— Să-mi iau pelerina.

Coralie era în dormitor să-şi ia haina. Îşi ridică privirea când auzi uşa deschizându-se şi spuse aspru:

— Sper că te-ai distrat bine în această seară!

— În parte, îi răspunse Merrin, părându-i rău pentru tânără şi fiind foarte supărată pe Blase.

Din fericire, doamna McGregor chiar intră atunci în cameră şi, după câteva minute, erau în Jaguar, îndreptându-se, prin ploaia puternică, spre casă. Aproape jumătate din drum o parcurseră în linişte, până ce brusc un tunet puternic îi sperie pe toţi.

— N-ar fi trebuit să plecăm! răsună vocea destul de piţigăiată a Coraliei. Blase, nu ne putem întoarce? Nu vom reuşi să ajungem la Blackrocks.

— Nici înapoi nu ne mai putem întoarce. S-au rupt norii, draga mea, iar acum ne apropiem de centrul furtunii. Este, probabil, pe vârful dealurilor. Sunt sigur că, odată ce vom trece dealurile, furtuna se va mai potoli.

Coralie reacţionă la cuvintele lui liniştitoare şi se bosumflă.

— Dar, dacă drumul se va inunda, riscăm să rămânem blocaţi.

— Ar putea fi ceva şi mai rău decât să rămân blocat aici cu tine pentru tot restul nopţii.

Merrin se crispă când percepu nota leneşă de ironie din tonul lui, supărându-se pe el că-şi foloseşte farmecul pentru a o face pe fată să-şi uite temerile. Ca şi cum ar fi văzut mişcarea involuntară a mâinilor ei, Blase ridică tonul ca să fie auzit în spatele maşinii:

— Tu, Merrin? Cum te simţi?

— Bine. Cred că ai dreptate. Pe măsură ce ne apropiem de Blackrocks, ploaia se va domoli.

— Vezi, Coralie? Linişteşte-te, te voi duce acasă teafără şi nevătămată. Te-am dezamăgit eu vreodată?

— Nu.

Dar Coralie se ghemui şi mai mult în scaun, frica ei fiind aproape tangibilă.

Lui Merrin îi păru rău pentru ea şi-şi blestemă această emoţie. I-ar fi fost mult mai uşor dacă ar fi putut-o urî pe fată, dar nu putea avea decât această profundă simpatie. Într-un fel, avea dreptate. Era periculos să

conduci pe o asemenea ploaie, mai ales pe acest drum strâmt. Dar ar fi şi mai periculos să se oprească, deoarece curând avea să se inunde drumul. Chiar şi pe dealul Blackrocks, deasupra nivelului de inundaţie, era periculos să se oprească, fiindcă exista riscul unei alunecări de teren. Pământurile ţinuturilor din nord erau recunoscute pentru instabilitatea lor, mai ales pe zonele unde fusese îndepărtată vegetaţia protectoare. De multe ori, drumul fusese închis datorită alunecărilor de teren. Vor fi în siguranţă numai după ce vor traversa dealurile.

Dacă cineva era în stare să-i ducă până acolo, acel cineva era doar Blase. Nu numai că ştia foarte bine drumul, dar era şi foarte îndemânatic la condus, la fel ca în oricare altă activitate; vedea perfect, iar reflexele îi erau excelente.

Desigur, nu se putea relaxa, dar Merrin stătea aproape lejer în spatele lui, cu privirea aţintită pe silueta conturată pe fundalul luminii farurilor. Afară ploua cu găleata, ştergătoarele aproape nemaiputând face faţă. Coralie îl privea, ghemuită pe scaun, frica citindu-i-se pe fiecare trăsătură a chipului. O dată Coralie spusese ceva, dar ploaia era prea intensă ca s-o audă şi când Blase îi răspunse, o făcuse destul de răspicat, încât fata redeveni din nou tăcută, în scaunul ei.

Drumul care începuse să urce peste deal părea să nu se mai termine, dar Blase se descurca excelent. Când ajunseră sus, Merrin oftă de uşurare, deşi ştia că, într-un fel, era mai periculos la coborâre decât la urcare.

Conform profeţiei lui, ploaia se mai domoli, dar atât de puţin, încât nici nu se putea pune problema să poată ajunge acasă în noaptea asta. Drumul de la baza dealului probabil era deja inundat. Cel mai sigur lucru ar fi fost să înnopteze la ferma familiei Appleton, aflată la câţiva kilometri depărtare. Merrin îşi căută în memorie. Era aproape sigură că până la acea fermă nu mai era nevoie să traverseze nicio vale, deci drumul nu putea fi inundat, iar doamna Appleton era o gazdă foarte amabilă pe care n-ar fi deranjat-o deloc sosirea neaşteptată a trei oameni în

toiul nopţii. Era sigură că şi Blase se gândise la acelaşi lucru. Deocamdată era concentrat să conducă maşina peste o porţiune de drum acoperit de un strat alunecos de noroi.

Apoi norocul le-a dispărut. Peste zgomotul ploii se auzi un zgomot profund, înfundat, reverberat în întreaga maşină. Când masa de noroi şi pietre izbi maşina, Coralie începu să ţipe, apucând volanul şi făcând maşina să se clatine. Blase strigă ceva, dar aproape că nu făcu nicio mişcare să se ferească atunci când o piatră sări de pe drum prin parbriz. O fracţiune de secundă mai târziu, Merrin îşi simţi capul explodând de durere.

Primul sunet pe care-l auzi după aceea a fost ţipătul ascuţit isteric al Coraliei, care aproape că acoperi zgomotul ploii. Acest sunet îi traversă capul, provocându-i milioane de junghiuri agonizante, zăpăcindu-i gândurile, încât nu mai putu să facă altceva decât să se rezeme de scaun, aşteptând ca acest sunet să înceteze. După câteva momente lungi, sunetul se transformă în vocea piţigăiată a Coraliei, care striga numele lui Blase întruna. Merrin deschise ochii în bezna înconjurătoare. După alte câteva momente nesfârşite, reuşi să desluşească silueta fetei aplecată peste o movilă care nu putea fi decât Blase.

— Nu-l mai zgâlţâi!

Cum de reuşise s-o audă, Merrin habar nu avea. Vocea îi era groasă şi abia audibilă, dar reuşi să atragă atenţia Coraliei.

— Este mort! ţipă ea şi se prăbuşi, teroarea transformându-i-se în panică.

Clătinându-se, Merrin se aplecă înainte, o apucă pe fată de umeri şi o scutură viguros.

— Taci odată! îi ţipă ea.

Zgomotul ploii acoperi tăcerea; Coralie începu din nou să plângă cu sughiţuri. Ţinându-se cu o mână de cap, care părea să-i explodeze până la urmă, Merrin căută cu atenţie, cu cealaltă mână, pulsul în spatele urechii lui Blase, îl găsi şi abia atunci realiză că-şi ţinuse respiraţia.

— Trăieşte, îi spuse răstit Coraliei, înşfăcându-i mâna

şi ghidându-i-o spre locul unde se simţea pulsul lui Blase, puternic şi regulat. Şi-a pierdut doar cunoştinţa.

Coralie îşi smulse mâna.

— E murdar de sânge pe cap!

Cuvintele le rosti pe un ton ascuţit, abia de recunoscut. Era clar că era cuprinsă de panică. Din nou Merrin avu acel sentiment exasperant de milă faţă de fată, dar ştia că nu putea să şi-l manifeste. Dacă aveau să scape din această situaţie cu pagube minime, atunci Coralie trebuia să-şi recapete stăpânirea de sine şi asta cât mai curând cu putinţă.

— Sunt sigură că nu-i prima oară când vezi aşa ceva, îi zise Merrin enervată. Ai oprit motorul maşinii?

— Nu.

Lui Merrin îi trebui toată puterea de care dispunea ca să se aplece peste scaun şi să răsucească cheia în contact ca să oprească motorul. După aceea îşi dădu seama că nici nu ştia de ce o făcuse. Apoi încercă iluminatul interior, dar acesta nu funcţiona.

— O lanternă, gândi ea cu voce tare, deoarece capul o durea atât de rău, încât avea impresia că nu mai putea gândi coerent. Trebuie să existe o lanternă. Găseşte-o.

După câteva momente, Coralie răspunse cu voce piţigăiată:

— Am găsit-o. Nu… Nu mă voi uita la el! Nu! Nu!

— Taci sau te pocnesc!

Merrin trase adânc aer în piept, străduindu-se să se concentreze.

— Poţi să vii pe bancheta din spate?

— Da. Urmă un foşnet de haine şi apoi Coralie şopti alături:

Nu suport să văd sânge! Nu suport!

— Bine.

Merrin se mişcă să vadă cum se simte. Capul îi părea de două ori mai mare, iar gâtul şi umerii o dureau, dar în rest totul era bine.

— Desfă-mi fermoarul, îi ordonă ea fetei. Vreau să trec pe scaunul din faţă şi m-aş mişca mult mai bine dacă

mi-aş scoate rochia.

Degetele fetei îi căutară fermoarul şi-l desfăcură. Capul o durea îngrozitor, luptându-se să iasă din rochie. Când, în cele din urmă, reuşi, se rezemă de spătarul banchetei, îmbrăcată doar în chiloţi şi sutien, aşteptând să i se potolească durerea.

— Acum am nevoie să mă ajuţi să trec pe scaunul din faţă, spuse ea pe un ton răguşit.

Odată ajunsă pe scaunul din faţă, trebui să aştepte câteva minute, luptându-se cu ameţeala care o ameninţa. În timp ce stătea rezemată de scaun, Coralie o strigă, teama ce se simţea în glasul ei lăsând clar să se înţeleagă cât de precară era starea de spirit a fetei.

— E-n regulă, îi şopti Merrin obosită.

— Am crezut… Am crezut că aţi murit amândoi.

— Nu. Suntem cât se poate de vii amândoi. Merrin îşi linse buzele. Ştii foarte bine cât de rezistent este Blase. Este la fel de tare ca o pereche de ghete vechi. Şi, apoi, a spus că o să te ducă acasă. Te va duce acasă.

— Mai degrabă se pare că tu ai să mă duci, zise Coralie printre suspine, făcând eforturi să-şi revină. Şi tu eşti la fel ca el, nu-i aşa?

— Tare ca o pereche de ghete vechi?

— Nu. De nădejde.

— Oh, încerc.

Însă din nou i se făcu rău. Merrin luă lanterna, o îndreptă spre Blase şi i se tăie respiraţia. Bolovanul îl lovise dintr-o parte, din fericire evitându-i tâmpla, dar un colţ ascuţit îi tăiase pielea, iar sângele şi noroiul se amestecaseră, încleindu-i părul din acea zonă. Impactul îl proiectase în uşă, iar acum ploaia îi bătea în piept prin geamul spart, chipul fiindu-i lipsit de acea vitalitate care era principala lui caracteristică.

Pe undeva, gândi Merrin, trebuia să existe o trusă de prim ajutor. Toate maşinile din Blackrocks aveau aşa ceva. Acum durerea de cap i se calmase, mai avea doar câte un junghi ascuţit când şi-l mişca. Reuşi să găsească trusa, scoase foarfecele şi, răstindu-se la Coralie, reuşi s-o facă

să-i ţină lanterna, ca să poată tăia părul din jurul rănii.

Încurajată de faptul că acest lucru îl făcu să se încrunte, îi spuse Coraliei:

— Uite, ţine bucata asta de tifon pe geam, în ploaie.

Îi luă ceva timp ca să-i cureţe rana. Trebui să facă pauză de câteva ori din cauza ameţelii care o asalta mereu, o dată fusese chiar nevoită să se oprească din cauza unor frisoane care o făcuseră să nu-şi mai poată controla mâinile. În cele din urmă reuşi să-l cureţe. Rana arăta cam urât, dar la fel ca şi ea, Blase fusese lovit doar uşor, în lateral. Speră din tot sufletul ca el să nu fi suferit vreo fractură a craniului.

Muşcându-şi buzele ca să-şi controleze teama pe care nu putea să şi-o suprime complet, îi presără praf de antibiotic peste rană, care acum abia mai sângera, când el deschise ochii.

— Sşt, spuse ea automat. Suntem bine.

Lanterna era încă aţintită pe rana lui, el se încruntă şi închise ochii din cauza luminii.

— Coralie?

— E bine. Nu-ţi face griji. Ai fost lovit la cap, dar e nevoie de mult mai mult decât de un bolovan ca să te pună la pământ.

Colţurile gurii lui se ridicară.

— Şi tu?

— Oh, e cam greu să omori o scorpie.

Nu-i va spune de lovitura pe care o primise şi ea. Avea deja destule motive de îngrijorare. El deschise din nou ochii şi rămaseră fixaţi pe chipul ei concentrat, privind-o surprinzător de pătrunzător. Cu o mână îi atinse talia goală.

— Îngeri cu chipuri de asistente medicale goale? murmură el, revenindu-i simţul umorului.

Merrin zâmbi şi se rezemă de spătar.

— Ultima găselniţă în materie de îngeri. Coralie, vrei să-mi dai ceva cu care să astup gaura din geam?

Acel ceva a fost pelerina ei. Merrin spuse repede:

— Nu, rochia ar fi mai bine. De asta voi avea nevoie.

Blase se mişcă atunci când ea îşi îndesă cu grijă rochia albă, frumoasă în gaura surprinzător de mică lăsată de bolovan în parbriz. Avuseseră noroc. Dacă bolovanul ar fi fost mai mare, ar fi putut să-l omoare, poate şi pe ea.

— N-ai ce face, spuse ea cu severitate când îl auzi trăgând brusc aer în piept, înţelegând că durerea îl asaltase când se mişcase. Stai liniştit.

El îşi pierdu din nou cunoştinţa, chipul devenindu-i din nou inexpresiv.

— Stinge lanterna, îi spuse Merrin răguşită. Cineva va avea nevoie de ea când se va duce după ajutoare.

— Nu! începu Coralie din nou să zbiere. Nu pot! Nu mă poţi forţa să fac asta! Mi-e frică de întuneric… Ştii bine că mi-e frică. Blase, spune-i că întotdeauna mi-a fost frică de întuneric.

Vocea începu să-i urce, deveni ţipăt şi fata îşi pierdu din nou contactul cu realitatea.

— Este o fobie… continuă ea.

Exista numai o modalitate de a-i pune capăt. Din fericire, Merrin găsi din prima obrazul fetei. După palma sonoră, Coralie începu să plângă uşor, cu suspine.

— N-am să te las să mă părăseşti, se smiorcăi ea. Vom sta toţi aici. Aşteaptă până mâine dimineaţă. Nu vei pleca.

Răbdarea lui Merrin ajunse la capăt.

— Ascultă-mă cu mare atenţie, ticăloasă mică şi egoistă. Vocea îi era joasă şi dură, suficient de sonoră însă, ca să fie auzită până în spate peste ropotul ploii. Nu-mi pasă de tine, de fobiile tale sau de eul tău preţios, continuă Merrin enervată. Sinceră să fiu, mi-e indiferentă prezenţa ta. Dar Blase are nevoie de ajutor şi mă voi duce după ajutor. Ai de ales: fie mergi două mile pe jos până la ferma Appleton, fie stai aici cu el. Hotărăşte-te.

Tăcere, apoi:

— Cum *îndrăzneşti*! Tonul fetei radia de furie, conducând-o spre o criză de isterie.

— Oh, cu uşurinţă, spuse Merrin rânjind.

— Pentru că eşti îndrăgostită de el. Crezi că n-am

observat? Este atât de evident, încât toţi au observat. Eşti de râs…

— Mai vrei o palmă?

Răceala din glasul lui Merrin o amuţi pe fată. Mai blândă, Merrin continuă:

— Dacă vrei să-i fii de ajutor, încearcă să te controlezi, în aşa fel încât, atunci când el o să-şi revină, să-i poţi da din puterea ta. Acum, dă-mi te rog pătura din spate.

— Dar o folosesc eu.

— Blase are nevoie de ea mai mult decât tine.

Urmă o tăcere, dar când îi dădu pătura, Coralie murmură:

— Îmi pare rău.

— E-n regulă.

Merrin înfăşură pătura în jurul lui, rămânând nemişcată când îl simţi pe el mişcându-se şi, nemaiputând rezista, îl sărută uşor pe frunte. Era ultima oară când îl va mai săruta, ultima oară când va mai face ceva pentru el. Sub buzele ei, capul lui se mişcă şi, atât de încet încât abia îi auzi cuvintele, el îi spuse:

— Nu… nu eşti în stare să mergi atâta. Cum ea nu răspunse, el repetă. Merrin? M-ai auzit…?

— Da, am auzit. Acum stai liniştit, iubitul meu. Culcă-te la loc.

— Al naibii… cap…

Îşi rezemă capul de braţul lui Merrin. Îi simţi buzele sărutându-i umărul şi, înainte de a ceda, reuşi să spună:

— Ar fi mai bine să revii aici în faţă, Coralie, după ce plec eu, ca să poţi să-l supraveghezi.

— Este… este bine? Nu mai sângerează?

— Nu. Sângerarea s-a oprit.

Micuţa voce din spate rosti înspăimântată, aproape implorând-o:

— E rece.

— Reazemă-te de Blase. Vă va fi la amândoi mai cald.

Merrin făcu o pauză, când un nou val de durere o asaltă, apoi se îmbrăcă cu pelerina. După alte câteva

minute, aparent nesfârşite, ieşi din maşină încălţată cu nişte cizme de cauciuc pe care le găsise în portbagajul maşinii, o umbrelă într-o mână şi lanterna în cealaltă. Pusese deja un triunghi de avertizare în spatele maşinii, iar celălalt îl avea sub braţ. Acum deja îi era frig şi tremura continuu când porni pe drumul spre fermă.

Ce ghinion, gândi ea, refuzând să se gândească la cât de mult îi afectase atacul de panică al Coraliei, când trăsese de volan. Genul de copil foarte răsfăţat, era imposibil să se aştepte de la ea să aibă un comportament controlat cum îşi impusese Merrin în ultimii şase ani. Desigur, Blase se născuse cu el, nu era de mirare că putea ignora tendinţele isterice ale Coraliei, când avea atât de multe să-i ofere în schimb.

Clipind puternic, Merrin se opri să pună cel de-al doilea triunghi de avertizare la capătul porţiunii de şosea afectate de alunecarea de teren. Când se îndreptă, trase adânc aer în piept, ţinându-se cu o mână de cap. Durerea se mai potolise, posibil din cauza aerului proaspăt sau poate pentru că ştia că trebuia să-i aducă un ajutor lui Blase. Sângele din păr i se uscase.

Cu hotărâre, îşi continuă drumul.

Capitolul 4

Peste ani de zile, Merrin nu-şi va mai aminti mare lucru din coşmarul pe care îl avusese de îndurat până la ferma Appleton, ci doar că reuşise să parcurgă drumul şoptind numele lui Blase la nesfârşit, în timp ce ridica pe rând, cu greu, câte un picior. Ameţită, aproape în transă, mai parcurse câţiva metri după ce trecu de cutia albă de scrisori de la poarta fermei. Durerea pe care o simţea la fiecare pas pe care-l făcea îi aducea lacrimi în ochi; cei aproape o sută de metri care o mai despărţeau de uşa casei păreau o distanţă enormă.

Unul dintre câini începu să latre, sunetul strident străbătând prin ropotul ploii şi printre tunete.

Înainte de a ajunge la uşa din spate, deja apăruse cineva la intrare, cu o lanternă în mână, strigând să i se aducă repede o lampă cu gaz, deoarece curentul era

întrerupt.

După aceea se făcu multă gălăgie, dar nicio urmă de confuzie; doamna Appleton şi cei patru fii puternici ai ei veniră s-o ia pe Merrin şi o puseră într-o cadă cu apă fierbinte, sub privirea atentă a doamnei Appleton.

— Eşti în stare de şoc, spuse ea pe un ton cunoscător, când Merrin încercă să-şi şteargă lacrimile. Iar cucuiul tău nu te prea ajută să te simţi în formă. Acum gata, nu-ţi mai face griji! Greg a luat buldozerul, iar ceilalţi sunt în Land Rover, aşa că vor ajunge la maşină şi-i vor aduce pe Blase şi pe Coralie. Iar mâine dimineaţă, şi tu şi el veţi face o radiografie la Whangarei, doar ca să fiţi siguri că totul este în regulă.

Doamna Appleton era plinuţă şi blândă, în urmă cu vreo treizeci de ani fusese soră medicală, aşa că, atunci când îi spuse, în sfârşit, lui Merrin să iasă din apa fierbinte şi începu s-o şteargă cu putere, Merrin se relaxă, amintindu-şi de sentimentul de securitate pe care ţi-l dădeau o baie fierbinte şi un prosop.

— E cam mare pentru tine, dar măcar este caldă, îi spuse gazda, îmbrăcând-o cu o cămaşă de noapte. Acum, îmbracă acel halat şi vino în bucătărie să-ţi văd tăietura.

Încăperea era mare şi spaţioasă şi era încălzită de cuptorul cu lemne. Lămpi cu gaz aruncau o lumină caldă pe tencuiala imaculată şi peste celelalte aplice, care acum erau ineficiente, până când va fi restabilit curentul electric, dar inima casei tot funcţiona. Săriră scântei când doamna Appleton mai puse un buştean pe foc.

— Mulţi oameni au renunţat la cuptoarele cu lemne când s-a electrificat zona, spuse ea aşezând un ceainic pe plită. N-am regretat că l-am păstrat pe al nostru.

— Şi la Blackrocks încă mai este unul.

— Da. Moira Fieldgate îl mai foloseşte la coptul pâinii. Luă o sticlă din care răzbătea miros de dezinfectant. Hai să ne uităm, da? Hmm, ai avut noroc, este doar o zgârietură. N-o să-ţi tai părul, ţi-l voi spăla numai. Nu vei avea nevoie de copci.

Lui Merrin îi dădură lacrimile. Se uită la mâini,

strângând cu putere pumnii.

— A trebuit să-i tai părul lui Blase. Se… Se tăiase la cap. Bolovanul l-a lovit pe el prima dată. Nici măcar n-a mai avut timp să-şi ferească capul cu braţul.

Deoarece Coralie apucase volanul şi el a avut nevoie de ambele mâini să stabilizeze maşina ca să nu se prăbuşească în valea de sub ei. Ar fi putut să se aplece într-o parte; într-adevăr, începuse să se mişte, ferindu-se instinctiv din calea pericolului, dar, dintr-un motiv anume, renunţase să se ferească şi fusese lovit Dumnezeu ştie cât de tare.

— Se va face bine, îi spuse doamna Appleton, liniştind-o. Blase este greu de omorât… este un supravieţuitor. La fel ca şi tine, aş zice. Ai străbătut un drum foarte lung prin beznă, cu un cucui cât un ou de mare. Cât de tare te doare capul?

— Al naibii de tare!

Doamna Appleton chicoti, dar îşi puse mâna rece pe fruntea ei.

— Ţi-ai pierdut cunoştinţa când te-a lovit, nu? Probabil ai o contuzie uşoară. Ţi-a fost rău?

— Nu, deşi a fost cât pe ce de câteva ori.

— Ai să te faci bine. Luă de pe foc ceainicul care începuse să fluiere. O să-ţi încălzesc nişte lapte şi apoi mergi la culcare.

— Nu! Bătrâna o privi încruntată, surprinsă. Aştept până se vor întoarce. Vreau… vreau să fiu sigură că este teafăr.

— I-a curs sânge pe urechi sau pe gură?

Merrin clătină din cap.

— Nu, nu din câte îmi amintesc eu. Cel puţin, nu pe gură.

— Avea craniul deformat?

— Nu.

— Atunci este puţin probabil să-i fie spart, dacă de-asta eşti îngrijorată. După câte îl cunosc eu pe Blase, o să-şi revină imediat şi va fi furios pe tine că ai plecat prin ploaie. Şi va fi cooperant când o să vreau să-i îngrijesc

rana, ca un rechin când găseşte o pradă!

Comparaţia plină de imaginaţie a bătrânei o făcu pe Merrin să chicotească, dar rămase, încăpăţânată, lângă foc, sorbindu-şi laptele, refuzând să părăsească încăperea mare şi veselă, deşi pleoapele i se închideau.

În sfârşit, peste sunetul acum îndepărtat al tunetelor şi ropotul neîncetat al ploii, se auzi zgomotul motoarelor maşinilor.

— Rămâi aici! îi ordonă doamna Appleton, mişcându-se cu o viteză surprinzătoare pentru o femeie de talia ei. Coralie intră prima, albă la faţă din cauza extenuării, agăţată de braţul lui Dave Appleton. Apoi intră Blase, la fel de palid. Când îi căzu privirea pe Merrin, micuţă în cămaşa de noapte enormă a gazdei, în privirea lui se trezi ceva la viaţă. Făcu un pas, îndepărtându-se de braţul susţinător al lui Tom, dar aproape imediat se clătină şi înjură grosolan, ignorând complet prezenţa femeilor în cameră.

— La fel de încăpăţânat ca întotdeauna, spuse Merrin, uşurarea făcând-o să tremure.

El rânji.

— Ei bine, se pare că o lovitură zdravănă nu te-a afectat prea tare. Vino să arunc o privire.

Era evident că n-avea de gând să se mişte de acolo până când Merrin nu-i arăta, aşa că ea se ridică, traversă camera şi se opri în faţa lui cu capul aplecat în aşa fel încât el să-i vadă rana. Cu o mână, el îi dădu la o parte foarte uşor şuviţele de păr din acel loc şi-i atinse uşor cucuiul.

— Se pare că ai un cap tare ca piatra, ricană el, apoi cu jumătate de glas adăugă: îţi mulţumesc.

Strident, aproape şocant în atmosfera tăcută, răsună glasul Coraliei:

— N-ar fi mai bine să te duci la culcare, Blase? Arăţi ca moartea!

Merrin vru să se depărteze şi se împiedică în faldurile largi ale cămăşii de noapte. Cu capul pulsându-i dureros, fu prinsă şi ţinută pentru un moment de el, apoi Blase zise brusc:

— Ai perfectă dreptate, Coralie.

Când Merrin se depărtă, el zâmbi gazdei lor, folosindu-se de acel extraordinar farmec al lui.

— Însă sunt sigur că mă veţi folosi înainte, ca să vă îmbunătăţiţi tehnicile vechi de soră medicală.

Doamna Appleton zâmbi.

— Da, am să arunc o privire. Totuşi, mai poţi aştepta până îi arăt lui Merrin camera în care o să-şi petreacă ce a mai rămas din această noapte. Haide, domnişoară, că văd că dormi în picioare.

Patul era încălzit de trei sticle cu apă fierbinte. Merrin mai apucă să simtă doar pătura care o înveli imediat, după care căzu într-un somn atât de adânc, încât nici sosirea Coraliei, în celălalt pat din cameră, nu-i tulbură somnul, şi nici vânzoleala celorlalţi membri ai familiei, a doua zi de dimineaţă, nu reuşi s-o trezească. Doar zgomotul unui elicopter reuşi să-i străpungă vălurile viselor.

— Sus, domnişoară! Haide, este timpul s-o iei din loc. Elicopterul a sosit ca să vă ia, pe tine şi pe Blase, şi să vă ducă la spitalul din Whangarei.

Doamna Appleton era atât de veselă şi plină de viaţă de parcă nici nu-şi petrecuse noaptea trează şi ocupată.

— Cum îţi simţi capul? o întrebă ea.

Merrin şi-l ridică prudentă de pe pernă.

— Bine, răspunse ea, nevenindu-i să creadă. Foarte puţin dureros, iar gâtul puţin ţeapăn, dar în rest nimic. Cum se simte Blase?

— Ţâfnos şi nerăbdător să plece. Din fericire, Blackrocks n-a prea fost afectat de furtună, aşa că nu are motiv de disperare. Nu cred că mai este cazul să-ţi spun că, dacă ar fi considerat că ferma are nevoie de el, atunci ar fi fost acolo, gata de muncă, fără nicio grijă pentru capul lui. Bărbaţii! Acum, bea ceaiul ăsta şi am să-ţi aduc nişte haine. Am reuşit să găsesc nişte lucruri de-ale lui Sally, care cu siguranţă îţi vor veni mult mai bine decât cămaşa asta de noapte.

Sally era fiica ei, care acum era însărcinată, însă, din

fericire, îşi lăsase la fermă nişte blugi şi tricouri care erau doar cu o măsură mai mare decât a lui Merrin.

— Arăţi ca o refugiată, comentă Coralie care intră în cameră după ce Merrin se îmbrăcase.

Evident, ea fusese prima care vizitase şifonierul lui Sally.

— Doamnă Appleton, să pregătesc micul dejun pentru băieţi? Ar trebui să se întoarcă din clipă în clipă.

— Mai bine să aşteptăm să-i vedem, răspunse gazda practică. Vino, Merrin. Pilotul trebuie să se întoarcă curând. S-a dus să verifice pagubele. Tom mi-a spus că sunt distruse o mulţime de garduri şi poduri şi mai mulţi buşteni blochează drumurile, dar am fost norocoşi. Se putea şi mai rău. Doisprezece centimetri de precipitaţii în şase ore!

Blase ieşise deja pe verandă împreună cu Tom. Stătea rezemat de un stâlp de susţinere şi privea elicopterul care se întorsese şi ateriza pe tălpici.

— Haide! o strigă el, avertizând-o să-şi plece capul deoarece elicea continua să se rotească.

Arăta obosit, puţin tras la faţă, ridurile din obraji fiind subliniate şi mai mult de soarele strălucitor.

Inima lui Merrin era strânsă într-un fel de gheară care o ţinu nemişcată şi îngheţată tot drumul până la spital. Pentru prima dată îşi dădea seama că ceea ce era între ei doi era mult mai mult decât o simplă atracţie fizică, aşa cum presupusese ea. Era şi asta o parte a întregului, această excitaţie atât de intensă încât era dureroasă, pe care numai el i-o putea trezi, dar era mult mai mult decât atât. În câteva cuvinte, putea spune că-l iubea. Incredibil! Se îndrăgostise la numai doisprezece ani, el atunci având optsprezece, îl iubise şi după ce îndurase cea mai cumplită trădare, de-a lungul atâtor ani şi rămăsese îndrăgostită de el fără limite şi fără speranţă.

Îi apăru pe buze un zâmbet amar. Ar fi trebuit să primească un premiu pentru fidelitate! Şi tot ce-şi dorea era ca el s-o iubească. Doar unui masochist i-ar fi plăcut această ruşinoasă dependenţă de cineva căruia nici nu-i

păsa de ea, ci vedea în ea doar o modalitate de a-şi potoli pasiunea. Probabil o vrăjise, îşi spuse ea.

Când el o mângâie pe obraz, Merrin se sperie, fiind trezită brusc din reverie. Privi în sus şi zâmbi când îi întâlni ochii verzi-aurii, care exprimau foarte multă îngrijorare. Deodată, zgomotul motorului elicopterului se schimbă, iar pilotul începu procedura de aterizare. După aceea, Blase o ţinu de mână până aterizară. Apoi pilotul sări jos din elicopter şi veni s-o ajute pe Merrin să coboare.

Blase refuză orice ajutor la coborâre, dar îşi puse un braţ în jurul umerilor ei când fugiră pe sub palele elicopterului, îndreptându-se spre micul grup de persoane care-i aştepta.

Înainte chiar de a fi ajuns la acel grup, o lumină fulgeră brusc, iar Blase înjură. Unul dintre cei care îi aşteptau era doctor, dar ceilalţi trebuia să fie reporteri.

— Vrei să fii o eroină? o întrebă Blase, rostindu-i enervat cuvintele la ureche.

Merrin clătină din cap, căutându-i din privire chipul. Desigur, dacă va afla cineva de coşmarul din noaptea trecută, Coralie se va simţi şi mai ruşinată decât se ruşina de fobia sa. Blase încerca s-o protejeze.

— Atunci taci din gură şi nu spune nimic nimănui.

Din cauza căldurii şi poate şi din cauză că era încă extenuată când ajunseră la micul grup, Merrin se împiedică. După aceea, totul fu foarte uşor. Ea şi Blase au fost băgaţi în spital, unde o soră medicală glumi cu Blase, în timp ce le lua datele personale. Reporterul trebui să aştepte afară.

Nimic nu putea grăbi rutina calmă din spital, nici chiar nerăbdarea lui Blase de a pleca odată. În sfârşit, le-au fost făcute radiografiile, iar doctorul le-a spus că au avut noroc pentru că nu exista niciun semn de fractură.

— Dar vă vom reţine aici douăzeci şi patru de ore, îi spuse el ferm lui Merrin. Aveţi nevoie de odihnă, iar domnul Stanhope mi-a spus că nu veţi reuşi să vă odihniţi deloc la Blackrocks.

Merrin întâlni strălucirea dură din privirea lui şi

înţelese că fusese ideea lui ca ea să rămână în spital. Durerea o făcu să strângă din buze, durerea şi supărarea. Nici nu-i putea spune mai clar de atât cât de indiferentă îi era.

— Cum te întorci? îl întrebă ea, simţindu-şi gâtul uscat.

— La fel cum am venit. El o privi şi se încruntă. E totul în regulă?

Ea dădu din cap, temându-se să spună ceva. Tensiunea dintre ei probabil devenise evidentă, pentru că doctorul spuse încet:

— Sora vă va arăta salonul, domnişoară… doamnă Sinclair.

Şi asta a fost tot. Se pare că-i dăduseră nişte somnifere, pentru că dormi cea mai mare parte a zilei şi dormi chiar profund în timpul nopţii.

— Poftim, îi spuse una dintre asistente, dându-i un ziar a doua zi dimineaţă. Norocoasa de tine! Aş da orice numai ca Blase Stanhope să-şi pună un braţ în jurul meu!

În fotografia din ziar păreau doi iubiţi, el protector, aproape tandru când privea în jos spre ea, iar Merrin convenabil de supusă.

— Şi uite cum aparenţele pot înşela, murmură ea, citind dusă pe gânduri rândurile de sub fotografie şi micul articol care o însoţea.

Blase fusese incredibil de discret. Pentru oricine care nu era familiarizat cu zona, părea că alunecarea de teren îi surprinsese la numai câteva zeci de metri de ferma Appleton. Nu scria nimic despre expediţia ei nocturnă prin furtună şi tot restul, ceea ce era exact ce-şi dorea şi Merrin. De asemenea, nu se menţiona nimic de Coralie.

— Mulţumesc, murmură ea întinzându-i înapoi ziarul.

— Ah, poţi să-l păstrezi. Tânăra soră îi făcu cu ochiul, şi continuă: poate vrei să păstrezi fotografia, ca amintire. Este superb, nu-i aşa? La fel de sexy ca o stea de cinema. Presupun că-i doar un om obişnuit sub această înfăţişare magnifică.

— Nu chiar.

Vocea lui Merrin răsunase suficient de sec ca să atragă atenţia asistentei, care o privi uşor nedumerită pentru un moment. Grăbită, Merrin adăugă:

— Este mult mai mult decât pare. De fapt, când îl întâlneşti, ai tendinţa să uiţi de înfăţişarea lui.

Asistenta dădu din cap, cunoscătoare.

— Charisma, asta este. Norocos bărbat. De ce nu s-a însurat până acum?

Merrin reuşi să zâmbească, tolerantă, dar neinteresată:

— Nu-l cunosc suficient de bine, ca să-l fi întrebat.

— Păcat. Asistenta păru că regretă, dar imediat se înveseli şi spuse: ei bine, am auzit că vei pleca acasă în dimineaţa asta. Cum ai de gând să te întorci acasă?

— Pe şosea. Aici se spune că au pus poduri provizorii peste toate râurile, aşa că nu vor fi probleme.

— Presupun că abia aştepţi să pleci de aici.

Merrin zâmbi, atingându-şi cu o mână cucuiul – acum abia perceptibil.

— Da, cu siguranţă. Toţi aţi fost foarte amabili cu mine, dar spitalele nu-s locurile mele preferate unde să-mi petrec timpul.

— Nimănui nu-i plac, aşa că nu-ţi face probleme. Ei bine, acum ai văzut tot ce poate să-ţi ofere mai rău nordul ţării; cu puţin noroc, de-acum înainte vom avea parte de o toamnă frumoasă. Cât ai de gând să mai rămâi în zonă?

Merrin n-o învinovăţea că era atât de curioasă. În definitiv, curiozitatea era una din caracteristicile umane. Zâmbind, îi dădu un răspuns evaziv, iar curând fata plecă. La scurt timp, un medic îi aduse la cunoştinţă că fusese externată. O asistentă îi aduse o cutie cu îmbrăcăminte. Haine de oraş. După ce se îmbrăcă, Merrin se privi în oglindă şi oftă.

Odinioară, fusese la fel de plină de viaţă şi veselă ca tânăra asistentă medicală. Acum, însă, arăta mai bătrână decât cei douăzeci şi patru de ani ai ei, îngrijorarea din ochi umbrindu-i trăsăturile tinere şi pielea netedă şi frumoasă. Aproape că părea învinsă, ca şi cum viaţa

câştigase o bătălie ce fusese dusă cu mâinile pătate de sânge. Îngândurată, luă cutia şi traversă curtea spitalului spre ieşire.

Spre marea ei surprindere, Blase era cel care venise după ea, elegant într-un costum închis la culoare, cu părul strălucind în lumina soarelui. Vorbea cu una dintre asistentele medicale. Când Merrin se apropie, el îşi ridică privirea spre ea. O scăpărare de emoţie străluci în ochii lui şi apoi zâmbi. Îi spuse ceva tinerei cu care stătea de vorbă înainte de a se îndrepta spre Merrin şi de a-i lua cutia din mână.

— Arăţi tare apetisantă, spuse el în faţa asistentei şi a altor câteva care treceau, din întâmplare, pe acolo, şi o sărută uşor pe obraz.

Fără să vrea, Merrin se albi la atingerea lui. Instantaneu, mâna lui îi cuprinse talia, strânsoarea crudă a mâinii întărind atitudinea posesivă.

— Ai grijă, altfel vor insista să-ţi mai petreci o zi aici, îi spuse el uşor.

Asistenta zâmbi şi o privi pătrunzător cu ochi de cunoscător pe Merrin, care acum se înroşise.

— Oh, nu cred că vom face asta. Nu prea era nevoie nici să fie internată, dar am auzit că cineva a insistat.

Vocea ei nu lăsa nicio îndoială la cine se referea. Merrin închise ochii, enervată şi îngrijorată. Pentru un motiv anume, Blase îşi schimbase vechea atitudine, iar acum se purta posesiv cu ea, Merrin fiind înclinată să creadă că punea din nou la cale un plan diabolic.

— Mai bine să fim siguri, decât să ne pară rău mai târziu, spuse el.

Blase, care *niciodată* nu vorbea în clişee! apoi îşi luă rapid rămas-bun şi-i mulţumi asistentei medicale, după care se îndreptară spre maşină. Văzu că ea se uita la maşina lui Ellis ridicând din sprâncene şi-i explică, revenind rapid la tonul lui obişnuit:

— Jaguarul încă n-are parbriz, aşa că Ellis a fost suficient de amabil să-mi împrumute maşina lui.

Involuntar, ridică privirea, căutând locul unde Blase

fusese lovit.

— E bine, îi zise el brusc.

— De ce nu te-ai ferit? îl întrebă ea timidă.

— M-am ferit. Dar n-am fost suficient de rapid.

Încăpăţânată, ea scutură din cap.

— Nu sunt proastă, Blase. Începuseşi să-ţi pleci capul, apoi te-ai oprit. De ce?

El aruncă cutia în portbagaj, apoi îl închise cu putere. Reveni lângă ea. Merrin îl privea palidă, dar în continuare hotărâtă. Putea să vadă cât îl enervase cu această întrebare, după cum îi erau încordaţi muşchii maxilarului. Deschizându-i portiera, spuse tăios:

— Consideră-l un gest cavaleresc. Acum treci înăuntru.

Aşadar, avusese dreptate. Ignorase intenţionat toate măsurile de protecţie şi se sacrificase pentru a o proteja pe ea. O cuprinse o stare ciudată, voia să-i mulţumească într-un fel.

Când el porni motorul, ea spuse încet:

— Mulţumesc…

— Nu-mi trebuie gratitudinea nimănui.

Se întoarse să vadă în spate când dădu maşina în marşarier. Umerii lui puternici se profilară prin haină, iar chipul îi era încordat.

— Uite ce-i, vrei să taci o vreme? Maşina asta este încă nouă pentru mine.

Voia să-i închidă gura, bineînţeles; întotdeauna ştiuse cum să se descurce cu maşinile, ştia instinctiv cum să folosească cel mai bine orice motor, dar ea tăcu, întrebându-se care îi erau planurile în privinţa ei.

Cu siguranţă nu o ducea direct acasă, pentru că altfel nu i-ar fi adus acest gen de haine, gândi ea, privindu-şi sandalele cu tocuri înalte care-i puneau cel mai bine în evidenţă linia fină a picioarelor.

Abia după ce el întoarse Mercedesul pe şoseaua principală spre sud, ea începu să-i întrevadă planurile. Oare n-avea de gând să o ducă înapoi la Auckland, ca s-o gonească? Oare nu-i pusese în portbagaj şi celelalte lucruri

împachetate de Moira Fieldgate, care era probabil în culmea fericirii acum?

Aruncă o privire rapidă spre profilul lui şi observă că şi el o privea, batjocoritor, la fel de rece ca vânturile din sud. Aştepta ca să-l întrebe care-i erau intenţiile.

Îşi privi mâinile, relaxându-şi voit degetele. Nu-i va da această satisfacţie.

Zece minute mai târziu se felicită că nu-l întrebase. Blase coti pe un drum lateral îngust, care se transformă într-un drum privat şi urcă un deal ca să ajungă la o casă adăpostită într-o vale, cu o privelişte magnifică spre Whangarei.

Ajunseră în faţa casei, opri în ceea ce părea a fi curtea din faţă a clădirii acoperită complet cu dale din beton. Apăru un câine cu lanţul zornăind la gât în uşa unui coteţ. Lătră curios o dată, dar după ce Blase vorbi cu el, se culcă la loc la soare, cu botul pe labe.

— Unde suntem?

Blase ridică o sprânceană:

— Credeam că nu mai întrebi. Locul acesta aparţine unor prieteni ai mei. Mi l-au împrumutat pentru o zi.

— P… poftim?

El zâmbi, un zâmbet nu prea amabil, şi-i explică:

— Nu te gândi la prostii. Sonia nu mi-ar îngădui aşa ceva, dar a înţeles că n-aş putea rămâne un minut singur cu tine la Blackrocks. Aşa încât, când i-am explicat că am ceva foarte important de discutat cu tine, mi-a sugerat să te aduc aici.

— Ce-i… atât de important?

Drept răspuns, el se aplecă şi-i desfăcu centura de siguranţă.

— Hai înăuntru şi vei vedea.

În mintea ei, toate beculeţele de alarmă începură să clipească a pericol, dar îi acceptă ajutorul la coborârea din maşină şi intră cu el în casă.

— Ia loc, îi spuse el din uşă. Arăţi de parcă ai avea nevoie de o cafea.

Ceva mai tare i-ar fi fost mai de folos. Merrin se

simţea atât de ameninţată, încât nu se putea relaxa şi, după un moment în care se uită lung la fotoliul gri de piele ca şi cum ar fi fost un marţian, ieşi pe uşa de sticlă a terasei.

Rămase acolo mult timp, privind zborul leneş al unui şoim pe deasupra dealurilor înverzite, devenind conştientă pentru prima oară cât de legată era de ţinuturile nordice. Făceau parte din ea, la fel cum tot parte din ea era şi iubirea pentru Blase. Ceea ce păruse a fi numai o atracţie fizică intensă, cel puţin în cazul ei, era acum genul de iubire care ţinea o veşnicie.

La fel ca şi singurătatea, o amărăciune în suflet o făcu acum să se înfioare, prea şocată ca să-şi poată controla tristeţea.

— Merrin!

Vocea lui Blase răsună dur, iar ea se întoarse imediat, temându-se că, dacă el ar fi ieşit, ar fi observat disperarea care pusese stăpânire pe ea.

— Sunt aici, admir priveliştea. Făcu apel la toată stăpânirea de sine ca să-şi alcătuiască o mască în timp ce intra în cameră. Superbă privelişte, nu? Prietenii tăi au construit casa exact unde trebuia.

El o privi pătrunzător.

— Da, aşa este. Te voi aduce într-o noapte aici. Priveliştea este şi mai spectaculoasă atunci, mai ales când luna este ascunsă. Ia loc. Sonia a lăsat cafea gata pregătită, aşa că nu mai trebuie să faci ness.

— Acasă beau aproape de fiecare dată ness, îi spuse ea din fotoliul gri.

El o privi amuzat, zâmbind, fiind totuşi atent.

— Nu contează, n-am să te spun nimănui. Cum te simţi cu capul?

— Foarte bine. Tu?

— Nicio problemă, datorită reacţiei tale imediate. Un licăr străluci în profunzimile ochilor lui. Totuşi este păcat că a trebuit să-ţi strici acea rochie frumoasă. Iar talentul tău ca frizer ar fi putut fi ceva mai perfecţionat.

Cineva făcuse un retuş eficient frizurii lui, care acum

îi ascundea rana. Inima ei tresări când se gândi la alternativă mai rea care s-ar fi putut întâmpla.

— Mda, păi, nici n-am avut condiţii prea bune de lucru, spuse ea uşor, recunoscătoare că putea avea cafeaua către care să-şi îndrepte atenţia.

Auzi sunetul înfundat şi puternic când Blase se aşeză în alt fotoliu din piele neagră modern şi aşteptă. După un moment, el o întrebă:

— De ce ai plecat din maşină, prin furtună, Merrin?

— Este foarte clar de ce. Deşi tot corpul îi era ţeapăn din cauza încordării, reuşi să ridice din umeri. Aveai nevoie de ajutor, iar Coralie ieşea din discuţie. Era îngrozită.

Poate o notă din vocea ei îl supără. Foarte rece, făcu o remarcă:

— Sper că nu-i cazul să-ţi spun că nu teama ei de întuneric a fost problema.

— Nu, bineînţeles că nu. Ştiu să recunosc o fobie când o întâlnesc. Puse pe o măsuţă ceaşca de cafea şi adăugă: şi-a dat toată silinţa. Îmi pare rău pentru ea.

— Crede că m-a dezamăgit, refuzând să se ducă. Mă tem că te consideră pe tine vinovată de asta.

Vocea lui era ironică. Merrin îl privi şi zâmbi, înţelegând-o pe fată. Coralie încă nu reuşise să-şi depăşească atitudinea infantilă. Era normal să nu-i convină cum a procedat Merrin, deşi tot ce făcuse fusese pentru binele lui.

— Ei bine, transmite-i din partea mea că nimeni n-o învinovăţeşte, spuse ea uşor. Aş fi procedat la fel şi dacă ar fi fost altcineva în locul tău.

— Sunt convins. Şi ai fi sărutat şi pe altcineva ca pe mine?

Întrebarea avu efectul unui pumn în stomac.

Merrin îşi coborî pleoapele imediat ca să-şi ascundă sentimentele, dar el ştia exact ce simţea ea, deoarece continuă:

— De ce nu recunoşti, Merrin? Lucrurile ar fi mult mai simple dacă ai înceta să te tot ascunzi.

Ea nu zise nimic, refuzând să-şi ridice privirile de pe

covorul albastru închis. Îl auzi mişcându-se uşor şi se trezi cu el în faţă. O apucă de umeri şi o forţă să se ridice în picioare.

— Dacă ţi-e mai uşor aşa – spuse el ironic – voi spune eu primul. Te vreau. Şi te voi avea. Acum…

Degetele lui coborâră de-a lungul mânecilor costumului ei elegant şi, prinzând-o de coate, o trase mai aproape de el.

— …acum, Merrin, spune-o şi tu.

— Că te vreau?

Întrebarea i-o pusese cravatei lui, vorbind fără emfază, simţind cum inima îi moare în piept.

— De ce vrei să mă auzi spunând asta? Ştii deja acest lucru. Ai ştiut dintotdeauna.

Ea îşi dădu capul pe spate şi-l privi cu amărăciune cum zâmbeşte, o grimasă a buzelor lui care-i spunea cât ura el puterea ei asupra lui.

— Da. Chiar credeai că te vei putea întoarce la Blackrocks, Merrin, aşa… ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic? Sunt sigur că mă cunoşti suficient de bine, ca să realizezi că nu uit şi nu iert prea uşor.

— Am crezut… că şase ani au fost destui, o vreme destul de îndelungată.

Ea oftă, simţind efectul pe care-l avea asupra ei atingerea lui Blase. Simţea fiecare deget al lui pe umerii ei, parfumul masculin abia sesizabil, îi vedea sub cămaşa subţire pielea bronzată şi îi simţea forţa şi graţia care o înlănţuiseră.

— Ai uitat?

— Nu, răspunse ea tulburată şi adăugă cu o incredibilă prostie: dar e diferit în cazul unui bărbat.

— Ei, haide, doar nu crezi prostia asta, nu? Chiar eşti convinsă că o femeie se îndrăgosteşte totdeauna de primul bărbat cu care se culcă, iar un bărbat are o mulţime de aventuri fără să simtă nimic pentru iubitele lui? Este o idee aproape la fel de naivă ca şi când ai crede în dragostea la prima vedere.

Sarcasmul din vocea lui îşi atinse ţinta, lovind-o în

plin. Întorcându-şi capul într-o parte, spuse cu greutate:

— Ce vrei, Blase?

— Pe tine.

Palidă ca un mort, ea începu să tremure, apoi îşi muşcă buzele, încercând să se calmeze.

— Nu se poate.

— Ah, dar nu-i chiar atât de uşor de făcut, cum este de spus, nu-i aşa?

Mâinile lui îi mângâiară uşor gâtul, apoi curbele suple ale sânilor, în final căzând de o parte şi de cealaltă a corpului ei. Zâmbea.

— Vino aici.

— Nu vin.

El nu spuse nimic, dar ea îi simţea puterea subjugantă, ştiind foarte bine că dacă va merge la el, totul s-ar fi sfârşit.

— Nu vin, repetă ea răguşită, ţinându-şi capul plecat. Nu voi deveni amanta ta, Blase.

— Te vreau.

Aceste două cuvinte rostite cu o patimă covârşitoare rămaseră în suspensie între ei, asemenea barelor unei închisori, despărţindu-i. Merrin îşi privi mâinile şi le împreună pentru că tremurau de dorinţa de a-l atinge. El rămase la un pas departe de ea cu întreaga fiinţă concentrată asupra ei, încercând s-o facă să cedeze. Înfricoşată de intensitatea senzaţiilor, repetă cu o voce uşor îngroşată:

— *Nu* îţi voi fi amantă, Blase.

— Mă doreşti, spuse el dulce. Faci un efort extraordinar să te stăpâneşti. Trebuie numai să te ating şi mă vei implora să te iau.

— Dar nu mă vei atinge, nu-i aşa?

Se lupta cu disperare să se controleze, apelând la toată forţa pe care o acumulase de-a lungul anilor, hotărâtă să nu-şi mai încredinţeze din nou destinul în mâinile altora. Aruncă o privire spre mâinile lui, la degetele lungi şi fine, mâinile bărbatului pe care îl iubea, care o ura şi o dorea deopotrivă, dar fără să simtă nimic

asemănător cu ceea ce simţea ea pentru el.

Nu voia decât ca ea să renunţe la libertatea atât de greu dobândită. Se pare că afrontul mândriei lui nu putea fi uitat decât dacă ea se întorcea în genunchi la el, împotriva voinţei ei, silită de forţa întunecată a senzualităţii lui. Şi după aceea... ce va urma? Cât de mult ar mai dura relaţia lor? Inevitabil, ultima umilinţă ar fi fost s-o respingă când pasiunea pentru ea ar fi dispărut.

— Nu, nu te voi atinge, spuse el încet. Dar te vei întoarce la mine mai devreme sau mai târziu. Eşti disperată după mine, nici măcar n-ai încercat să negi acest lucru. Te-am aşteptat şase ani... mai pot aştepta câteva zile.

Mândria o făcu să-şi ridice capul şi să rostească răspicat, cu hotărâre:

— Mă vei aştepta mult mai mult de atât! Uiţi că ştiu ce li se întâmplă amantelor tale! Numai un idiot ar repeta aceeaşi greşeală pentru a doua oară.

— Şi totuşi o vei repeta, îi promise el, zâmbindu-i batjocoritor, privind-o ca o pasăre de pradă care tocmai şi-a descoperit prada. Câţi alţi bărbaţi ai mai avut în afara soţului tău şi a mea?

Chipul ei se îmbujoră. Aruncându-i o privire scurtă, se întoarse şi se aşeză din nou recunoscătoare în fotoliu, luându-şi ceaşca de cafea.

— Nu te priveşte, răspunse ea, privind valurile pe care le isca respiraţia ei în cafea. Eu nu te-am întrebat astfel de lucruri.

— Nu te sfii. Întreabă-mă.

Ea îl privi şi-i întâlni privirea rece şi cinică şi-şi muşcă buzele.

— Oh, pentru Dumnezeu, Blase, începu ea cu tristeţe. Nu mă interesează. Nu-mi pasă. Nu vrei să încetezi să mă tot enervezi? Vreau să merg acasă.

Ceaşca de cafea începu să-i tremure în mână. Foarte atentă o puse jos pe măsuţă, luptându-se să-şi recapete controlul şi să nu izbucnească în plâns.

Blase rămase nemişcat un moment, privirea lui

arzând-o, apoi spuse pe un ton chiar blând:

— Foarte bine, atunci hai acasă.

Capitolul 5

Mai târziu, în acea după-amiază, după ce Merrin a fost trimisă la culcare de Hope, veni Ellis să o vadă. Atent, lăsă uşa întredeschisă când intră.

— Să nu-şi facă nimeni vreo idee greşită, îi spuse, privind-o cu o expresie răutăcioasă. Cum te simţi, draga mea? Şi nu-mi spune că n-ai nimic, cum le-ai răspuns celorlalţi.

— Ei bine, dacă vrei neapărat să ştii adevărul, mă doare capul şi sunt un pic ameţită.

Merrin puse deoparte cartea pe care o citea şi-i zâmbi. Era destul de uşor să mărturisească aceste mici simptome; nu-i va spune că au fost provocate de o discuţie cu Blase.

— Ar fi putut fi şi mai rău, cred. Blase spune să te odihneşti, inclusiv toată ziua de mâine.

Urmări atent reacţia la aceste cuvinte. Merrin zâmbi, dorindu-şi să fie ceva mai spontană.

— Suferă de un sentiment de responsabilitate supradezvoltat. O noapte de odihnă este tot ce am nevoie. Ai inclus şi o furtună în cartea ta?

Chicotind, el îi răspunse:

— Da, şi cu mare efect. Nu că aş fi avut timp să lucrez prea mult la carte. Am fost ocupaţi pe aici cu reparatul gardurilor, al drumurilor, cu mutatul vitelor.

— Tu?

— Eu. Ştiu că mă consideri complet nefolositor, dar să ştii că pot face câte ceva.

El rânji şi o strânse uşor de mână, dându-i de înţeles că glumea.

— Blase a muncit ca un diavol, coordonând întreaga activitate din toată zona. Ar fi trebuit să se odihnească, dar tipul este făcut din oţel. Totuşi, ce-i mai rău pare să fi trecut. După o scurtă pauză, continuă: te-ai descurcat excelent, Merrin, dar ştiu că nu-i nevoie să-ţi spun asta. Sunt foarte mândru de tine.

— Ei… îţi mulţumesc! Emoţionată de cuvintele lui, îi zâmbi. Însă pe Blase ar trebui să-l admiri! adăugă ea. El a suportat întreaga forţă a bolovanului şi n-a stat nici măcar o noapte în spital.

— Dar nu el a mers prin ploaie aproape o oră, spuse liniştit Ellis. Acum ar fi bine să plec. Ah, era să uit. Ştiai că drăgălaşa Coralie a avut o criză de isterie ieri dimineaţă?

Lui Ellis îi făcea plăcere să bârfească, deşi o făcea fără răutate, numai cu un interes deosebit faţă de ceea ce făceau oamenii din jurul lui. Merrin se foi în pat, făcând lampa de la capul patului să se clatine uşor.

— Nu, n-am ştiut. Este foarte tânără, atâta tot.

— Dar destul de în vârstă, să ştii. Este extraordinar de răsfăţată. Voia să vină Blase acasă la ea, la ferma Allen, iar când i-a spus, destul de politicos, că are alte treburi mult mai importante de făcut, ea s-a enervat. După o altă pauză, adăugă privind-o atent: numele tău a fost menţionat de mai multe ori.

— Oh, la dracu'!

Merrin începu să-şi maseze tâmplele dureroase.

— Vrei să-mi povesteşti? Sunt oarecum responsabil pentru ceea ce ţi se întâmplă şi nu încerca să-mi spui că nu-i nimic. Am evitat să-mi bag nasul unde nu mă priveşte, dar tensiunea dintre tine şi Blase face aerul să scânteieze. Mult iubita noastră gazdă este la limită, menajera ar da orice să te vadă plecată, iar tu, draga mea, ai slăbit şi începi să arăţi ca o fantomă. Şi toate astea din cauza mea. Dacă n-aş fi insistat să vii cu mine, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Eşti sigur? oftă Merrin, emoţionată de grija lui. Încep să cred că ar fi fost inevitabil.

— Poate. El o luă de mâini, privind-o puţin ironic, puţin serios. La fel de inevitabil ca sfârşitul unei tragedii greceşti. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Niciodată Blase n-a iertat prea uşor. Odată ce i-ai pierdut încrederea, gata, nu mai ai ce face.

Atingerea lui Ellis era minunat de reconfortantă, dar nu-l putea lăsa să se autoînvinuiască.

— Prostii, spuse ea serioasă. Nu-i vina ta că sunt obsedată de un bărbat care mă urăşte.

— Nu, dar e vina mea că suntem aici. Trebuie să-ţi mărturisesc că am fost interesat de situaţie, curios să văd ce se va întâmpla. De-asta te-am şi convins să vii.

Ellis privi mâinile lor împreunate, zâmbi cu un fel de autoironie şi spuse încet:

— Şi a ieşit o mare încurcătură, probabil astfel am fost pedepsit pentru presupunerile mele, dar nu la fel de mult cum ai fost tu, draga mea. Sau Blase, mă tem. Nu-i deloc fericit. Vrei să ne întoarcem acasă?

— Da, te rog, oftă ea.

— Foarte bine, atunci.

Îi strânse uşor mâna, apoi îi dădu drumul, zâmbindu-i cu părere de rău, parcă cerându-şi scuze.

— Mă tem că deja este prea târziu, dar nu-ţi pot spune decât că-mi pare rău şi îţi promit că nu voi mai trata oamenii ca pe nişte marionete.

— Eşti un scump, îi spuse ea cu afecţiune şi se aplecă să-l sărute pe obraz. Cam rău, este drept, dar totuşi un scump.

— Iar tu eşti mult prea iertătoare. Noapte bună.

Porni spre uşă, se opri când ajunse aproape de prag şi, uitându-se peste umăr, îi spuse:

— N-ai putea să fii puţin mai miloasă şi cu Blase, Merrin? Cred că el are nevoie de aşa ceva mai mult ca mine.

Merrin îl privi uimită, luată prin surprindere de remarca lui. Părea complet irelevant. Ea avea nevoie de înţelegere, nu Blase. El o vâna, folosindu-se de slăbiciunile ei ca s-o atragă într-o relaţie care nu se putea sfârşi altfel decât printr-un dezastru. Pentru amândoi, gândi ea tulburată, amintindu-şi de expresia lui când îi spusese că o doreşte. Se ura pentru slăbiciunile lui, dar nu le putea rezista la fel cum nici ea nu putea.

Ce fel de dorinţă era aceasta, cu o asemenea intensitate? Suficient de puternică, ca să-i lege din nou după şase ani, consumată nu o dată, ci de mai multe ori în

cursul aceluiaşi an şi totuşi încă nesatisfăcută. Blase o numise „o veche pasiune”. Poate că el avea dreptate. Poate că ar fi trebuit să devină încă o dată iubiţi în speranţa că vor putea scăpa de această pasiune degradantă, pentru că era într-adevăr degradantă.

Nu exista ruşine mai mare decât aceea de a iubi un bărbat care nu numai că o dispreţuia, dar se dispreţuia şi pe sine pentru că o dorea.

Durerea o adusese pe punctul de a izbucni în plâns. Gemând, îşi întoarse capul pe pernă, incapabilă să-şi găsească alinarea în plâns.

Vocea lui Hope sună aproape caldă:

— Am bătut la uşă, dar…

Privi în jos la chipul palid şi îndurerat al lui Merrin şi, pentru o clipă, masca dispăru de pe chipul ei. Merrin văzu femeia din spatele măştii şi închise ochii. Nu şi asta acum, nu mai rezista să vadă şi durerile, temerile şi vinovăţiile lui Hope.

— Medicul ţi-a lăsat nişte medicamente, îi spuse bătrâna încet. Am să ţi le aduc ca să le iei cu un pahar cu apă.

Cât lipsi, Merrin reuşi să-şi refacă masca. Era extenuată, avea buzele palide, genele lungi umbrindu-i obrajii. Între timp, şi Hope îşi revenise. O privi în timp ce Merrin îşi lua pastilele, apoi spuse:

— Tocmai am vorbit cu Ellis. Mi-a spus că plecaţi curând.

Tulburată, Merrin confirmă din cap. Continua să fixeze cu privirea draperiile de mătase.

— Presupun că-l va anunţa şi pe Blase astă-seară.

Vocea lui Hope suna ciudat de nesigură. Hope, care niciodată nu fusese nesigură de ceva în viaţa ei! Merrin zise pe un ton plat:

— Da, cred că da.

— Merrin, vreau să ştii că… că niciodată… niciodată n-am avut ceva cu tine. Niciodată. N-am ştiut că tu şi Blase eraţi atât de apropiaţi când eu… când eu… Se opri şi se întoarse, incapabilă să spună exact ce făcuse. Îl iubesc pe

Blase mai mult decât l-am iubit pe Terry. Nu i-aş fi făcut rău. Când am realizat cât de mult rău i-am făcut, i-am spus. L-a găsit pe Terry, dar tu deja te măritaseşi. Am fost bucuroasă, am sperat să fii fericită. După ce Blase a înlăturat orice urmă a prezenţei tale, am sperat că şi el va putea uita.

Merrin îşi ridică pleoapele tulburată. Nu voia să mai audă explicaţia împleticită a lui Hope despre motivele pe care le avusese; simţea tristeţea şi stânjeneala bătrânei, supărarea acesteia. Hope ura să fie nevoită să conştientizeze implicaţiile pe care le avusese minciuna ei.

— Nu mai contează, spuse Merrin sec. Ce-a fost, a fost.

— Nu, încă nu. Crezi că ţi-aş mai fi spus asta dacă nu credeam că trebuie? Blase a fost foarte clar când mi-a spus că nu intenţionează să se însoare cu Coralie, iar asta probabil din cauza revenirii tale.

— Şi înainte de venirea mea, eraţi sigură că s-ar fi însurat cu ea?

Hope gesticulă abia controlându-şi enervarea, având trăsăturile încordate.

— Pe cât de sigur poţi fi în ce-l priveşte pe Blase, spuse ea cu amărăciune. Nu-şi exteriorizează sentimentele, dar o place, iar ea este destul de drăguţă.

Inspiră adânc, luptându-se să-şi regăsească stăpânirea de sine, reuşi şi continuă pe tonul ei egal, obişnuit:

— Nu ştiu ce găsesc bărbaţii atât de atrăgător la tine, dar ca femeie, presupun că nu-mi pot da seama. Însă, indiferent despre ce-i vorba, Blase nu-ţi poate rezista. Nu sunt proastă… v-am văzut împreună şi este evident. Am venit să-ţi spun că atunci când se va însura, intenţionez să-mi cumpăr o casă în Whangarei. Aşa nu vă voi mai sta în cale.

— Şi Moira? întrebă biata Merrin cu nervii încordaţi la maximum.

— Moira? Ce legătură are Moira Fieldgate cu toate astea?

— Şi ea m-a avertizat să păstrez distanţa.

Hope o privi lung, cu sprâncenele ridicate în semn că nu-i venea să creadă.

— Dar n-are niciun drept să se bage în problemele astea! Moira ne este foarte folositoare, după cum cred că ştii destul de bine, dar asta nu-i dă dreptul să-şi bage nasul unde n-o priveşte.

Rostise toate acestea cu aroganţa unui adevărat Stanhope, îşi spuse Merrin. Cu glas tare, zise:

— Poate că n-am înţeles eu bine.

— Sper să fie aşa. Acum Hope îşi revenise complet. Trebuie să plec… au început să ţi se închidă ochii. Sper ca ceea ce ţi-am spus să lămurească lucrurile între noi două. Noapte bună, Merrin.

— Noapte bună.

Merrin o privi până ieşi din cameră şi privirea îi rămase pe uşa închisă, mintea ei obosită încercând în van să asimileze mărturisirea lui Hope. Doar un lucru îi era clar. Că Blase ştiuse adevărul de la început şi nu-i spusese, comportându-se în continuare ca şi cum încă ar fi crezut că fusese iubita lui Terry şi aliata lui. De ce?

A doua zi de dimineaţă, când se trezi, subconştientul ei găsise deja răspunsul care acum îi devenise clar. Trădarea care-l rănise era căsătoria ei cu Paul şi, probabil, copilul ei. A spus că ştia totul despre căsnicia ei, dar nu putea şti cât de avansată fusese sarcina, aşa că nu avea de unde şti că acel copil fusese copilul lui.

Şi nu putea şti nici cât de dezastruoasă fusese căsnicia ei. Nu, pentru el, Merrin plecase fără să încerce să-şi reabiliteze numele şi îşi demonstrase perfidia măritându-se imediat cu alt bărbat.

Aşa încât începuse imediat s-o curteze pe incredibil de frumoasa top-model australian, care şi-ar fi dorit să se mărite cu el. Probabil mai fuseseră şi altele între ea şi Coralie, pentru că Blase era un bărbat foarte viril. Merrin se crispă când îşi aminti de bucuria pe care o simţeau când erau împreună, plăcerea cu care ea descoperea ce-i plăcea lui, tandreţea şi violenţa lui dulce. Păreau a fi făcuţi unul

pentru celălalt, în acele nopţi lungi, când pasiunea lui o făcuse fizic femeie. Nu şi emoţional şi spiritual, gândi ea cu răceală, altfel acel mariaj cu Paul n-ar fi avut loc. Era o copilă când părăsise Blackrocks şi se lăsase convinsă de Paul, împotriva instinctelor ei; maturitatea o căpătase atunci când conştientizase ce i-a făcut lui Paul.

Poate că întotdeauna se întâmpla la fel. Nu-i de mirare că multe căsătorii între adolescenţi eşuau! Dacă Blase ar fi ajuns să se căsătorească cu ea, poate că sfârşitul ar fi fost acelaşi: amărăciune şi disperare, cinismul care-i era lui caracteristic devenind mult mai puternic decât dragostea lor.

Chiar dacă fusese o dragoste adolescentină, a fost suficient de puternică pentru a-i ţine legaţi şi acum, incapabili să se elibereze din iţele ei.

Oftând, Merrin întoarse capul pe pernă ca să privească pe ferestre. Afară era înnorat, norii erau destul de jos şi bătea un vânt slab. Pastilele pe care i le dăduse Hope o făceau să-şi simtă acum capul greu şi să fie ameţită. Din cât de umedă era perna, deduse că-şi pierduse o parte din noapte plângând. Nu reuşi să-şi reamintească visele, dar efectele lor se simţeau, făcând-o extraordinar de sensibilă.

Dând la o parte norii depresiei, se ridică din pat, făcu un duş, îşi spălă părul, atingând cu grijă cucuiul. Bine că era tânără, îşi spuse ea, simţindu-se ca de optzeci de ani. Se vindeca remarcabil de repede, dar şterse cu grijă locul, apoi se aşeză pe pat, uscându-şi părul cu foehnul.

Sosirea Moirei cu un cărucior pe care era micul dejun o sperie.

— Oh… nu era nevoie să vă deranjaţi! exclamă ea. Ştiu cât sunteţi de ocupată dimineţile.

— Nu-i niciun deranj. Pe chipul Moirei nu se putea citi nimic. Haide, sus în pat să-ţi pun tava pe picioare. E prea rece în cameră, ca să stai aşa.

Merrin oftă, dar se aşeză în pat şi se rezemă de perne.

— Nu sunt invalidă, spuse ea îmbufnată. Pun pariu că

Blase nu şi-a luat micul dejun în pat! Şi a fost mult mai grav rănit decât mine.

Menajera zâmbi uşor, îndreptând o lingură.

— El are capul mai tare. Şi asta este la ordinele lui, aşa că mănâncă.

Şi chiar arăta delicios. Un mic dejun aşa cum se cade: suc de fructe, pâine prăjită, gem de trandafiri şi cafea.

— Mulţumesc, zâmbi Merrin, adăugând cu fermitate: Dar *nu* îmi voi petrece restul zilei în pat.

— Ei bine, asta depinde de Blase.

— S-o creadă el, spuse Merrin în şoaptă, când Moira se întoarse şi ieşi din cameră.

În timp ce mânca, Merrin se întrebă de ce considera Moira necesar să fie atât de rezervată faţă de toţi cei din jurul ei. Poate că aşa era caracterul ei; îşi cunoştea exact locul şi avea grijă să şi-l păstreze. Poate că, dacă Moira ar fi fost mai apropiată de tânăra Merrin, aceasta ar fi reuşit să evite toată povestea, cu şase ani în urmă.

Imediat ce acest gând îi veni în minte, Merrin îl înlătură. Moira ar fi putut să se comporte ca cea mai iubitoare mamă din lume, tot n-ar fi putut s-o protejeze de dorinţa lui Blase. Iar Merrin nu voise protecţia nimănui. Se dusese singură în braţele lui, cu acea încredere inconştientă specifică tinereţii, încât nici nu-i trecuse prin minte să-i reziste.

Ei bine, acum plătea pentru nechibzuinţa ei, gândi ea, rezemându-se de perne. Dar, cu cât pleca mai repede din Blackrocks, cu atât era mai bine. Nu-şi făcea iluzii în ce privea tăria voinţei ei, comparativ cu a lui Blase, iar dacă el va continua să încerce s-o seducă, mai devreme sau mai târziu va reuşi. La fel cum aproape reuşise de mai multe ori de când se întorsese ea. Pentru el conta numai s-o facă să clacheze, s-o forţeze să revină la el.

Negăsindu-şi starea, dădu la o parte cuverturile, tremurând uşor. Camerele erau încălzite, dar lui Blase îi plăcea să facă economie, aşa încât încălzirea centrală funcţiona la minimum, cât să amorţească un pic atmosfera.

Iarna sosise cu adevărat, rece şi noroasă, dar aici, în nord, ziua de mâine ar putea fi la fel de bine frumoasă, senină, însorită.

Între timp, Merrin se îmbrăcă, îşi pieptănă părul, îşi aplică suficient machiaj ca să-şi ascundă paloarea. Uşor, traversă holul, intră în bucătăria care mirosea a pâine coaptă în cuptor şi a mâncare.

Tăcerea domnea peste tot. Cu aproape o oră în urmă auzise Land Roverul plecând, aşa că putea să-l scoată pe Blase din discuţie; probabil că Ellis plecase cu el. Cum bucătăria era goală, probabil Moira muncea pe undeva prin casă. Merrin îşi spălă şi-şi şterse vasele, apoi merse în birou.

Văzând cât avea de lucru, îşi spuse că cel puţin aşa îşi va ţine departe gândurile negre care îi întunecau întreaga fiinţă.

Ca de obicei, se adânci complet în munca ei şi nici nu auzi când se deschise uşa care despărţea camera aceasta de biroul lui Blase. Deveni conştientă de acest lucru, când un deget subţire opri dictafonul; Blase se aplecă şi o smulse de pe scaun, cu buzele strânse într-un gest care-i trăda furia extremă.

— N-am lăsat instrucţiuni să stai în pat? o întrebă el scuturând-o.

— Ba da. Ea se strâmbă de durere, dar el refuză să-i dea drumul. Nu sunt invalidă. Blase, lasă-mă în pace.

— Nu pot, murmură el şi o sărută.

Îi dădu capul pe spate atât de tare, încât pielea gâtului începu să o doară. La început el o sărutase pătimaş, apoi începu s-o sărute seducător, dulce, determinând-o să se lipească de el şi să-şi împletească degetele în părul lui.

— Dumnezeu mi-e martor, nu pot, spuse el cu voce îngroşată şi cu inima bătându-i nebuneşte, aşa cum numai ea cunoştea. Când vei ceda, Merrin?

Chipul lui pălise, iar în privire îi străluceau flăcările pasiunii. Încet ea îşi coborî mâinile, ţinându-le pe pieptul lui, unde-i simţea bătăile inimii într-un ritm constant, care

apoi începu să se încetinească.

— Niciodată, îi spuse ea. Crede-mă că ţin la pielea mea. Aproape că m-ai distrus o dată… nu se va mai repeta.

— Nu mă vei putea evita, îi spuse el cu vocea îngroşată şi foarte hotărâtă.

Când Merrin îşi scutură capul, el îi dădu drumul, înfundându-şi mâinile în buzunare ca şi cum acestea l-ar fi trădat, iar focul din ochii lui începu să se domolească. Un zâmbet crud îi apăru pe buze, determinând-o să facă un pas înapoi, împiedicându-se. Ca să nu cadă, trebui să se agaţe de braţul lui.

— Eşti prinsă şi ştii acest lucru, îi zise el încet. Ca o pasăre prinsă în plasă – cu cât te zbaţi mai mult, cu atât plasa se strânge mai tare în jurul tău. N-ai cale de scăpare, Merrin.

Ea-şi ridică ochii spre el, supărată de comparaţia lui cinică şi chiar şi mai supărată pe ea însăşi pentru că ştia că el avea dreptate, tot aşa cum ştia şi el. Una dintre paginile manuscrisului alunecă pe podea; ea folosi ocazia de a se apleca s-o culeagă, eliberându-se pentru moment de privirea lui pătrunzătoare.

— Şi cum rămâne cu Coralie?

Întrebarea îi ieşi de pe buze fără să vrea.

— Ce-i cu ea?

Ea roşi. Aranjă pagina înapoi în teanc, le puse într-un dosar şi, deschizând un sertar, îl puse înăuntru.

— Credeam că vrei să te însori cu ea.

— Zău? El părea amuzat, aproape indulgent. Nu. Este doar un copil. Probabil se va mărita cu Dave Appleton, într-o bună zi. El o venerează.

— Ea îşi dă seama că tu doar flirtezi cu ea?

El o mângâie uşor pe ceafă, degetele lui puternice atingându-i senzual pielea.

— Eşti geloasă, Merrin? şopti el.

Ea îl privi lung, apoi brusc îşi coborî pleoapele şi încercă să se depărteze de el. Imediat, degetele lui o apucară strâns de păr.

— Răspunde-mi, o întrebă el. Eşti geloasă pe Coralie?

— Nu sunt.

Pe sub gene văzu cum i se crispă gura. Unul din colţuri pulsa ritmic, demonstrându-i că şi el era afectat de prezenţa ei, la fel cum şi ea era. Merrin începu să respire printre buze. Trebuia să lupte împotriva dorinţei puternice de a-i ceda, forţa de a rezista venindu-i din amintirile despre ce putea deveni pasiunea lui când era întunecată de furie.

El îşi înclină capul, atingând cu buzele zona sensibilă a gâtului de sub ureche şi-i spuse:

— Întotdeauna am tratat-o pe Coralie ca pe o soră mai tânără. Dacă ea a vrut să facă tot felul de figuri, atunci asta-i vina ei, nu a mea.

— N-ai inimă deloc, îl acuză ea, amintindu-şi de pasiunea din ochii Coraliei când îl privea.

Gura lui îi mângâia lobul urechii, trasând cu vârful limbii linia spiralată a urechii.

— Ţi-ai putut satisface mândria, îi şopti el. M-ai ţinut în suspensie, făcându-mă conştient că mă dispreţuieşti şi te dispreţuieşti, dar ştii foarte bine că, indiferent cât te-ai lupta, n-ai cale de scăpare. Indiferent ce este între noi, ne afectează pe amândoi şi singura cale de a ne elibera este să-i dăm curs.

— *Nu* voi fi iar amanta ta! izbucni ea foarte hotărâtă.

Se eliberă din braţele lui şi se întoarse. El zâmbi şi ochii îi străluciră când ea îi privi trăsăturile frumoase şi periculoase.

— Ba vei fi.

El vorbi atât de hotărât, încât ea fu străbătută de un fior, dar sfidarea îi aprinse ochii ca smaraldele. Deodată el rânji, se aplecă şi o ciupi de bărbie, devenind momentan acel Blase de pe vremuri, frate mai mare în timpul zilei şi iubit noaptea.

— Şi dacă eşti cuminte, poate că am să-ţi dau şi un cadou.

Cu mersul lui legănat, se întoarse şi plecă, fluierând printre dinţi ca şi cum i-ar fi plăcut ceva. Merrin se uită lung după el, cu o mână pe locul unde o atinseseră

degetele lui, în timp ce lacrimile îi invadau ochii.

Norocul îi surâdea. Blase era plecat în timpul cinei… ceva de reparat după furtună, îi spusese Ellis absent. După cină, Merrin se uită la televizor cam încă o oră împreună cu o Hope foarte tăcută, apoi plecă în camera ei, cu inima pulsând dureros şi mai tulburată ca niciodată.

Instinctul o avertiza ca în curând situaţia va atinge apogeul. Se pare că Hope se gândea că

Blase intenţiona să se căsătorească cu ea; în timp ce se dezbrăca, ca să facă o baie, Merrin zâmbi ironic. Biata Hope, mentalitatea ei rămăsese cu patruzeci de ani în urmă, când fetele cuminţi rămâneau virgine până în noaptea nunţii şi numai bărbaţii aveau dreptul la aventuri. Oare ce-ar fi făcut dacă ar fi ştiut ce planuri avea mult iubitul ei nepot cu Merrin? Probabil ar fi fost şocată, îngrozită, nu i-ar fi venit să creadă, ar fi trecut prin toată gama de emoţii şi ar fi sfârşit prin a crede că situaţia trebuie să fi ajuns astfel tot din cauza lui Merrin. Ceea ce, într-un fel, era adevărat. Dacă prostia era cel mai mare păcat, atunci fusese pedepsită pentru aceasta.

Dacă ar reuşi să-l evite până vor pleca, atunci ar fi în siguranţă… ar trebui să aibă măcar atâta voinţă. Nu o va viola. Şi chiar dacă ar face-o, gândi ea, şi degetele începură să-i tremure în timp ce-şi deschidea sutienul, n-ar putea s-o forţeze să rămână aici. Nici măcar ei însăşi nu îndrăznea să-şi recunoască faptul că durerea pătrunzătoare din pântece nu i se datora repulsiei la gândul de a fi violată.

Umplu cada, o parfumă cu ulei aromat de tuberoze şi intră în apă hotărâtă să-şi înece disperarea. Radioul de lângă ea o informă ce melodii fuseseră cel mai bine vândute în Noua Zeelandă în acea săptămână, un amestec de hard rock şi pop siropos. În mod conştient, se strădui să se relaxeze, citind una din cărţile ei preferate.

O oră mai târziu ieşi din cadă. Se simţea aproape suficient de relaxată, ca să se poată culca. Doar din punct de vedere fizic, desigur. Pentru prima dată cartea nu-şi făcu efectul, iar gândurile tot nu-i dădeau pace, bântuindu-

i mintea, gânduri enervante, care-i reaminteau faptul că era la fel de îndrăgostită de Blase ca la şaisprezece ani.

Tulburată, se şterse, întinzându-şi corpul subţire şi mlădios. Parfumul tuberozelor din uleiul de baie mai plutea încă în aerul umed. Ce naiba avea atât de special Blase, de o fascina atât de mult că nu se putea elibera de el? în anii care urmaseră după ce plecase din Blackrocks întâlnise o mulţime de bărbaţi, mulţi doar chipeşi, alţii cu o înfăţişare fizică superbă, câţiva chiar şi dotaţi cu talentul lui de a conduce şi domina. El era inteligent şi sofisticat, dar întâlnise bărbaţi care erau strălucitori şi nu simţise niciun fel de atracţie fizică faţă de niciunul dintre ei. El era unicul.

Însă ea se învăţase minte. Acum ştia că fără respect şi tandreţe şi fără să se placă, nu putea exista decât o pasiune fizică, iar aceasta putea deveni extrem de dureroasă. Nu-şi va mai pune din nou viaţa în pericol pentru că Blase îi trezise din nou întreaga fiinţa la viaţă.

Oftând, opri radioul şi-şi puse cămaşa de noapte, închizându-i fermoarul cu un gest automat. Deschise uşa şi intră în dormitor. Blase o salută cu un pahar de vin în mână, ridicându-se de pe marginea patului şi zâmbindu-i, ochii lui studiindu-i cu insolenţă liniile corpului ascunse de cămaşa de noapte din catifea.

— Ieşi dracului afară! îi spuse Merrin extrem de supărată, rostind cuvintele printre dinţi, pe rând, ca pe nişte gloanţe.

El râse şi-şi goli paharul cu vin, după care-l puse pe măsuţa de lângă pat.

— Îmi pare rău, spuse el destul de blând chiar, dar mai avem câteva lucruri de lămurit între noi.

Merrin încercă să nu se facă observată când măsură din priviri distanţa care o despărţea de uşă.

— Totul este cât se poate de clar, îi replică ea. Trebuie neapărat să mă „marchezi” pentru că am reuşit să-ţi scap mai demult?

— Este încuiată. El rânji când îi văzu figura. Ce expresie urâtă! continuă el. Mai bine bea nişte vin să te

mai linişteşti.

Merrin răspunse foarte calmă:

— Nu vreau niciun vin, Blase. Nu vreau nimic altceva decât o noapte în care să dorm bine. Vrei să pleci odată?

— Nu, nu vreau încă.

Se apropie de ea, privind-o cu un fel de înţelegere amuzată, în timp ce ea se dădea înapoi.

— Tremuri, îi spuse el când zidul din spatele ei o opri să mai înainteze. Ţi-e frică de mine, draga mea?

Foarte încet, el îşi ridică mâna şi-i trasă cu un deget conturul gurii înainte de a-i deschide fermoarul, văzând că nu mai purta nimic pe dedesubt.

— Eşti frumoasă, îi spuse printre dinţi, împiedicând-o să-şi încheie la loc cămaşa. Şi eşti a mea. Întotdeauna ai fost. Când voi termina cu tine, doamna mea, vei fi uitat că ai mai lăsat şi pe altul să te atingă aşa… Mâna lui se strecură sub cămaşă şi se închise pe sânul ei. Aş putea să te omor… şopti el.

— Alţi bărbaţi, spuse ea răguşită

Degetele lui lungi se crispară dureros, apoi se relaxară. El se apropie şi mai mult, privind în jos spre ea cu un amuzament dur pe chip.

— Nu, Merrin, ştiu că n-au mai fost alţii. Mi-a spus Ellis într-o noapte, după un al doilea pahar de coniac, că, până să-i spui povestea trecutului tău, te crezuse frigidă. Niciun alt bărbat.

— Să te ia naiba!

— Foarte probabil, încuviinţă el.

Îi ridică mâna şi-i sărută degetele într-un gest european. Pe deasupra palorii mâinilor ei, îi privea atent chipul înfuriat, cu ochii strălucindu-i de amuzament şi de dorinţă. Continuă să-i mângâie sânul cu delicateţe, senzual.

— Eşti frumoasă, îi spuse el din nou.

Ochii lui Merrin străluceau de furie.

— Lasă-mă în pace! şuieră ea, începând să se zbată ca să se elibereze.

Imediat mâna lui se strânse, apoi cu o mişcare o

dezbrăcă de cămaşa de noapte, pe chip rămânându-i doar pasiunea furioasă care o îngrozi pe Merrin.

— Eşti în sângele meu. Vocea lui era răguşită şi, tremurând o luă în braţe şi o purtă spre pat. În mintea mea, în mine, parte din mine…

Ea se zbătea, încercând să se desprindă de el, cu faţa schimonosită de frică, furie, durere, pentru că Blase nu se purta prea blând cu ea. Trăgând aer în piept, Merrin îşi înfipse unghiile în umerii lui, muşcându-l, luptându-se până când el o imobiliză cu greutatea lui, rostogolindu-se peste ea.

Blase zâmbi când îşi apropie capul de al ei. Îi ţinea încheieturile ambelor mâini şi i le răsucise la spate, până reuşise să i le prindă cu aceeaşi mână. Cu cealaltă o strânse mai aproape de el, sufocând-o sub greutatea lui, dar nu o sărută, ci o privi numai cum se zbătea să scape.

— Merrin… spuse el în sfârşit, privindu-i ritmicitatea pieptului din timpul respiraţiei, când ea obosi să se mai lupte cu el.

Capul i se apropie până când buzele atinseră obrazul ei, uşor, mişcându-se senzual pe pielea sensibilă. Ea fu străbătută de un fior. Părul de pe ceafă i se zbârli când limba lui parcurse drumul până sub ureche. Se aşteptase să-l audă râzând, dar el voia să-i arate cât de dulce putea fi dorinţa lui. Ea îşi întoarse ochii îngroziţi spre el şi-l imploră să înceteze.

— Nu te doresc, Blase, şopti ea. Te rog. nu.

— Nici nu ştii ce vrei.

Cu mâna liberă îi atinse sânul, degetele lui puternice şi posesive mângâind-o până ce furia şi groaza începură să pălească, fiind înlocuite de senzaţii minunate, odinioară familiare, acum uitate.

Gura lui coborî mai jos, atingându-i zonele cele mai sensibile ale gâtului şi umerilor. Printre sărutări îi şoptea cât de frumoasă este şi că o aşteptase atât de mult timp…

Merrin rămase nemişcată, uitându-se în tavan, cu mintea ţipând de groază, cu corpul trădând-o, pentru că vocea şi gura lui şi mâinile apelau la cel mai puternic şi

primitiv instinct din câte există, iar acum ea ştia că acea pasiune din adâncul ei nu mai putea fi controlată. Iar Blase ştia foarte bine cum să-i trezească acea pasiune, chiar acum mâna lui îi mângâia şoldul, pântecul plat, liniile line ale coapselor. În adâncul ei se aprinse focul. Îşi ţinu respiraţia, iar el o privi şi o sărută pe buze, forţându-le să se deschidă, blând până când ea se relaxă sub atingerile lui.

Era extraordinar de blând, venerându-i corpul cu toată priceperea lui, tachinând-o, frustrând-o, până când orice alt gând din mintea ei dispăru, lăsând loc numai pasiunii.

— Draga mea, şopti el, dându-i drumul la mâini ca să-i poată cuprinde faţa în mâini.

Ea-l privi cu ochi sălbatici. El abia se stăpânea, luptându-se cu instinctul fundamental de a o poseda. Clipi. Oftând adânc, Merrin îşi ridică mâinile şi-i descheie cămaşa cu violenţă, încântată că reuşise să-i rupă doi nasturi. El zâmbi, o ajută să-i scoată cămaşa şi o sărută din nou, cu cruzime de astă dată. Mâinile ei îi mângâia umerii, simţindu-i muşchii puternici, apoi coborâră spre talie şi-i întâlni catarama curelei. Simţind fiorul care-l traversă, ea zâmbi uşor, sălbatic.

— Dragul meu, şopti ea, tachinându-l, coborându-şi pleoapele pentru ca el să nu-i vadă ochii.

— Dezbracă-mă.

Ea procedă pe îndelete. Dorinţa o transforma într-o pisică sălbatică, îl săruta şi-l mângâia la fel ca şi el, până când îl auzi gemând şi văzu cum masca de pe chipul lui cedează când pasiunea îl făcu să-şi piardă controlul.

Apoi totul dispăru, lăsând loc numai senzaţiilor, o explozie de senzaţii care o potopi, făcând-o să geamă de plăcere cu capul pe umărul lui, abia conştientă de umezeala pielii lui. Îşi reaminti exact cum să se mişte, zâmbind când tensiunea începu să urce spre apogeu.

— Acum spune că n-am dreptate, zise Blase răguşit, mult timp după aceea.

Lacrimile ei începură să i se strângă sub pleoape şi

să i se prelingă pe obraji.

— Oh, Dumnezeule! zise el, simţindu-se durerea în glasul lui. Merrin, draga mea, iubita mea, dragostea mea, nu plânge. Toţi aceşti ani… toţi aceşti ani plini de amărăciune… te-am dorit atât de mult, iar când te-ai întors la mine, tot ce-am făcut a fost să te fac să suferi. Te rog nu mai plânge. Haide. Haide.

— N-nu pot…

Dar putu. Când înţelese sensul cuvintelor lui, lacrimile i se uscară şi rămase nemişcată. Braţele lui o strângeau cu putere, dar când o mângâie pe obraz, o făcu cu multă tandreţe şi blândeţe. Ea fu străbătută de un fior şi-şi şterse lacrimile.

— Te iubesc, îi spuse ea răguşită, ţinându-şi ochii strâns închişi.

— Ştiu. El oftă şi-i atinse buzele cu ale lui. Şi eu te iubesc. Dintotdeauna.

Merrin căscă ochii mari. El zâmbi şi-i şopti:

— Nu ţi-ai dat seama, prostuţo mică? Am ştiut acest lucru încă de când împlinisem douăzeci şi unu de ani. Îţi mai aduci aminte? Ai venit de la şcoală şi ai dat buzna în biroul meu şi mi-ai dat o carte despre păsările de apă din zonă.

Ea confirmă din cap.

— Îmi aduc aminte.

Şi cât de limpede îşi amintea totul. Privise cu ochii mari toate pregătirile pentru petrecerea din acea seară, invidioasă pentru că ea era prea tânără ca să participe. Mai multe săptămâni în şir strânsese banii de buzunar ca să-i cumpere lui Blase acea carte şi tot se mai teme la gândul că ar fi făcut o alegere greşită. Se îmbrăcase cu cea mai frumoasă rochiţă de vară a ei, împachetase cartea cum ştiuse ea mai bine, în hârtie albastră şi o legase cu panglică roşie, făcând o fundă frumoasă şi i-o dusese.

Blase fusese toată ziua ocupat în biroul lui, dar o întâmpină cu acel zâmbet strălucitor al lui care totdeauna trezise în ea o mulţime de senzaţii nebuneşti. Rămasă fără grai, reuşise să şoptească „La mulţi ani!” şi îi pusese

pachetul în braţe. Iar el o îmbrăţişase uşor, deschizând apoi cadoul. Uşurarea se amestecase cu încântarea când îl văzuse zâmbind. Atunci ştiuse că-i plăcea cadoul ei. Iar el îi spusese: „Nu primesc şi un sărut de ziua mea, Merrin?”. Ea roşise şi privise în sus spre el. Blase spusese cuvintele pe un ton glumeţ, dar râsul îi dispăruse din privire când ea se ridicase pe vârfuri şi, foarte serioasă, îl sărutase pe buze. El se crispase, apoi o îmbrăţişase şi o sărutase scurt, foarte uşor, după care îi dăduse drumul. Acela fusese primul ei sărut.

— Da, îmi amintesc, spuse ea din nou, răguşită. Ai… ai fost foarte blând.

— Când m-ai sărutat, atunci am ştiut că trebuia să fii a mea.

El zâmbi când o văzu mirată şi îşi afundă buzele în căldura gâtului ei.

— Erai atât de dulce şi mă priveai cu acei ochi imenşi, devorându-mă, fără să fii conştientă de ce-mi faci. Am vrut să aştept până vei fi împlinit douăzeci de ani şi să mă însor cu tine. Dar a murit mama ta, iar tatăl tău a plecat pe mare. La început am fost bucuros, te aveam în casă şi puteam să mă asigur că nimeni altcineva nu te va avea. Ar fi trebuit să te trimit la şcoală; erai o tentaţie prea mare. Ce a urmat, a fost inevitabil. Am crezut că mă pot controla, dar când te-ai lipit prima oară de mine, am fost pierdut. Te doream atât de mult, iar tinerii sunt lacomi.

O sărută uşor pe lobul urechii, făcându-i pielea să se înfioare. Merrin oftă, incapabilă să vorbească, incapabilă să se mişte.

— Mie nu-mi păsa dacă avea să afle cineva, recunoscu el. Dar pentru tine, am avut grijă ca totul să rămână secret. N-am vrut să te privească careva pieziş. Apoi am realizat că am fost complet nedrept cu tine.

— Nedrept?

Uimită, ea se întoarse privindu-l cu ochii ei mari.

— Da.

El o sărută cu blândeţe, dar când ea gemu de plăcere şi vru să-l îmbrăţişeze, el se ridică din pat, fără a-i fi ruşine

de goliciunea lui şi merse până la masă. Turnă vin în pahare şi se întoarse cu ele.

Era un animal superb, gândi visătoare Merrin, privind jocul muşchilor lui. Ochii ei erau în sfârşit eliberaţi, putându-i urmări în voie umerii largi şi talia îngustă, muşchii stomacului, coapsele foarte puternice.

— Dacă mă mai priveşti mult aşa, nu vom mai reuşi să terminăm ce aveam de lămurit, o tachină Blase, întinzându-i paharul cu vin. Ai ochii cei mai pătimaşi din câţi am văzut. Când făceam dragoste, îi închideai când te sărutam, ca o naiadă, apoi deschideai pleoapele, iar ochii erau adânci şi visători. Bău puţin vin, privind-o cum roşeşte. Eram obsedat de tine, spuse el răguşit. Încă mai sunt. Mi-aş fi dat viaţa pentru tine. Şi ştiu că, deşi credeai că mă iubeşti, nu era un sentiment la fel de profund ca sentimentul pe care-l nutream eu pentru tine. La tine totul se rezuma la latura fizică. Orice altceva era ceva gen adoraţie faţă de un erou.

— Nu, nu-i adevărat.

Încercă să fie obiectivă, dar vocea îi tremura. Deodată devenise foarte important să-l convingă de acest lucru.

— Te-am iubit cât de mult am putut eu. Ştiu că eram o copilă, dar… erai întregul meu univers. Tocmai de aceea n-am suportat când l-ai crezut pe Terry şi nu pe mine.

Pe chipul lui reveni acea duritate formidabilă, care-i crispă trăsăturile.

— Da, spuse el foarte serios, dacă aş fi fost mai încrezător în dragostea ta, nu l-aş fi crezut niciodată. A fost greşeala mea, în totalitate; presupun că nu mi-a dat pace conştiinţa. Nu puteam scăpa de sentimentul de vinovăţie pe care-l aveam de fiecare dată când te sărutam. Te-am sedus înainte de a fi suficient de matură ca să ştii ce faci, iar faptul că mi-ai căzut atât de uşor în braţe, mi-a amplificat teama că dragostea ta era aproape pur fizică.

Ea confirmă din cap, înţelegătoare.

— Hope mi-a povestit că ţi-a spus adevărul despre acea seară. Când, Blase?

— Cam la zece zile după plecarea ta. Ştiu că nu prea ai texte cu Hope, şi chiar merită tratamentul acesta. Dar ea se conduce după propriul cod moral. Nu cred că ştia că eram iubiţi. Când a realizat că aproape îmi pierdusem minţile, a recunoscut că ai fost cu ea. Atunci Terry deja dispăruse. Mi-a luat o vreme ca să-l găsesc. Când l-am găsit, l-am bătut până a recunoscut adevărul.

Ea rămase fără glas, îngrozită de sălbăticia cruntă din vocea lui.

— Blase…!

— Şi aş minţi dacă aş spune că nu mi-a făcut o plăcere imensă.

Vorbise cu asemenea ferocitate, încât ea se strânse între perne, conştientă încă o dată de imensa lui capacitate de violenţă şi de imensul autocontrol pe care şi-l dezvoltase ca să-şi poată stăpâni violenţa.

— Doamne, Dumnezeule!

Cutremurându-se, bău puţin vin, simţind cum îi aluneca pe gât cu o plăcere care îi demonstra cât era de zguduită.

El zâmbi amuzat, admirându-i de la distanţă corpul pe pernele de satin.

— Apoi a trebuit să te găsesc. Mi-a luat o vreme, iar când am reuşit să dau de tine, erai deja măritată. Nu numai că erai măritată, dar erai şi însărcinată.

El puse paharul pe măsuţa de lângă pat şi veni să-l ia şi pe al ei, cu o expresie controlată pe chip.

— Atunci am ştiut cât de puţin ai ţinut la mine. Pe buze îi apăru un zâmbet cinic. Bine că am trimis pe urmele tale un detectiv, altfel, dacă aş fi aflat eu însumi, cred că te-aş fi omorât.

Se apropie de ea cu o expresie neclintită pe figură.

— Blase…

Merrin era înspăimântată, înspăimântată de tristeţea care alimenta furia lui, înspăimântată că ucisese acea dragoste care fusese atât de frumoasă şi puternică.

— Oh… Dumnezeule! şopti ea, îndurând fără să clipească durerea provocată de strânsoarea mâinilor lui,

pentru că durerea lui era a ei.

— M-am măritat cu Paul pentru că eram însărcinată. Copilul era al tău. Eram disperată, iar el… el mi-a spus că va avea grijă de mine şi de copil.

Pentru un moment, corpul lui Blase se încordă într-un spasm agonizant. Apoi murmură ceva ce ea nu reuşi să audă, îngenunchind lângă pat şi punându-şi capul între mâini.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. De ce nu mi-am dat seama? spuse el tulburat.

— Nu contează, şopti ea, mângâindu-l pe ceafă. Nu mai contează, dragule. E-n regulă.

Veni lângă ea şi-o luă în braţe, ţinând-o strâns, până când tremuratul încetă. Spuse fără emoţie cu capul lipit de umărul ei.

— Paul avea doar douăzeci de ani şi a încercat, dar n-a putut… mă gândeam la tine când…

Se cutremură când îşi aminti. Blase o strânse şi mai puternic la piept, aşa încât ea putea să-i audă bătăile puternice ale inimii.

— L-am omorât, Blase. E ca şi cum l-aş fi împuşcat. Se ura pe sine şi mă ura pe mine pentru că eram responsabilă de eşecurile lui.

— Nu… Vocea lui era agonizantă. Draga mea, nu, te implor.

— Trebuie. Merită măcar atâta, să te fac să înţelegi.

Merrin încercă din răsputeri să-şi regăsească stăpânirea de sine înainte de a continua:

— Era atât de tânăr, la fel ca şi mine. Prea tânăr ca să ştie cum să facă faţă geloziei şi prea tânăr ca să ignore faptul că de fiecare dată când mă atingea, eu mă gândeam la tine. M-a… m-a lovit o dată şi am căzut pe scări, pierzând copilul. A aşteptat până a fost sigur că îmi voi reveni, după care s-a sinucis. Dacă nu m-aş fi măritat cu el, şi-ar fi găsit o soţie care l-ar fi iubit şi ar fi fost şi azi în viaţă. Îşi ridică ochii, dorind ca el să înţeleagă, să nu-l mai urască pe Paul. Acum înţelegi? şopti ea. Eu l-am omorât.

— Şi de atunci ai purtat pe umeri greutatea

vinovăţiei, spuse Blase răguşit. Nu tu l-ai ucis, Merrin, el s-a sinucis. Dar chiar dacă tu eşti vinovată, crezi că el ar fi vrut ca tu să te autopedepseşti tot restul vieţii pentru slăbiciunea lui?

Ea oftă, amintindu-şi-l pe Paul, cu râsul lui şi atitudinea mândră, sigur pe sine, blândeţea lui ciudată. Nu, Paul n-ar fi vrut ca ea să se simtă vinovată. Fusese vina lui că-şi condusese maşina în râu. „Viaţă pentru viaţă" îi lăsase el scris pe un bileţel, pe care ea îl rupsese.

— Nu, cred că nu, spuse ea. Dar nu mă pot ierta pe mine însămi. Am ştiut când m-am măritat cu el că toată dragostea mea aparţinea altcuiva. Ce s-a întâmplat, a fost numai din vina mea.

— Atunci va trebui să încerci să te ierţi. O sărută cu blândeţe şi totuşi cu o pasiune care o făcu să ofteze. *Nu* mai face asta… murmură el. Apoi sărutând-o pe curba dulce a gurii, îi şopti: Oh, Dumnezeule, cât de dor mi-a fost de tine! Pot trăi fără tine, dar fără tine viaţa mea este cenuşie.

— Nu prea-mi vine să cred asta.

Era minunat să-l poată tachina din nou, să-i simtă căldura corpului alături, s-o ţină în braţe, s-o iubească.

— Ai avut ferma. Şi o mulţime de femei în jurul tău.

— O mulţime? El se rostogoli pe spate, privind tavanul. Au mai fost una sau două femei, dar n-au însemnat nimic pentru mine. Vorbeai despre vinovăţie… ei bine, mă simt vinovat faţă de ele.

Întoarse capul, iar ea se ridică într-un cot cât să-i privească faţa. Un zâmbet răutăcios îi apăru pe buze.

— Poate fi cineva necredincios unei amante? îl întrebă ea.

— Pentru mine, tu totdeauna ai fost soţia mea. Tocmai de aceea nu mi-a venit să cred că te-ai măritat. Mi s-a părut cea mai cumplită trădare. Numai gândindu-mă că tu ai putea fi în braţele altui bărbat, înnebuneam. Noapte de noapte stăteam în pat şi mi te imaginam… Se opri strângând-o la piept, înfăşurându-i braţele în jurul lui ca pentru a-l proteja. După câteva clipe, continuă cu duritate:

Şi nu mă ajuta deloc să ştiu că te-am gonit cu gelozia mea nenorocită. Când mi-a spus Hope adevărul, aş fi vrut s-o omor. Aproape că l-am omorât pe Terry. Dacă aş fi ştiut atunci că te-ai măritat, cred că l-aş fi omorât. După care am avut relaţia aia prostească cu Sophie, doar ca să-mi demonstrez că pot să uit. Ar fi trebuit să rămân acasă. Nicio altă femeie – spuse el tăios, ridicând-o ca să o poată privi – niciodată altă femeie. Doar tu, din prima clipă când te-am văzut, cred. Erai o puştoaică cu glas dulce şi nu prea frumuşică, dar cu prea mult caracter ca să fii frumoasă. Aveam optsprezece ani şi eram fericit că te vedeam doar în vacanţe, pentru că îmi rămăseseşi în minte. Credeam că este normal să iubeşti un copil.

Merrin înclină din cap, afundându-şi gura în căldura gâtului lui.

— Ştiu. Şi pentru mine a fost la fel.

— Ar fi trebuit să mă însor cu tine imediat ce ai împlinit şaisprezece ani, spuse el cu buzele pe fruntea ei. Atunci nimic din toate astea nu s-ar mai fi întâmplat.

— Eram un copil când am plecat de aici, murmură ea. Prea imatură pentru a întemeia o căsnicie.

— Dar acum? Ne-ar lua cam trei zile să obţinem certificatul de căsătorie. Te măriţi cu mine?

Ea zâmbi, deşi avea ochii plini de lacrimi.

— Sigur că da.

— Aşa nu mă vei mai părăsi niciodată.

Vocea lui era îngroşată; uimită, Merrin ridică mâinile spre faţa lui şi-i simţi încordarea muşchilor. Îl privi, şi întâlni ochii lui suspicioşi, strălucitori. Realiză cât de mult o iubea şi cât de mult avea nevoie de ea.

— Nu, n-am să te părăsesc niciodată, spuse ea şi-l sărută, iar gura ei era la fel de arzătoare şi pasionată ca totdeauna. Te iubesc, şopti ea mai târziu. Te iubesc. Nu-mi da drumul niciodată.

— Nu, iubito, niciodată, ţi-o jur. De data asta vom reuşi. Am ştiut-o din prima seară când te-am văzut, mai ţii minte? Stăteai în şezlong şi aveai lacrimi în ochi. Atunci am ştiut că, indiferent ce s-ar întâmpla, n-o să-mi găsesc

liniştea până când n-ai să fii soţia mea.

O ţinu strâns în braţe, toată pasiunea fiind consumată, doar cu o tandreţe imensă.

Merrin oftă.

— Ai fost o bestie cu mine.

— Ei bine, n-am spus că m-am bucurat de asta.

— Acum te bucuri?

Ea râdea, fără să-i fie frică de răspunsul lui. Şi când sosi răspunsul, nu veni în cuvinte, dar ea ştiu exact care îi era semnificaţia.

Sfârşit